BAYAN YANI

138

10 GÜNDE 5 İNTİHAR. KURTLU YEMEKLER. 2 ASANSÖR KAZASI...

KASIM 2023 / 11 - 25 TL K.K.T.C: 30 TL.

#Barınamıyoruz

NE OLACAN OKUL BİTİNCE?..

ZEHİRLENMEZ, ASANSÖR KAZASINA UĞRAMAZ, İNTİHAR ETMEZSEM SURVİVOR BİRİNCİSİ...

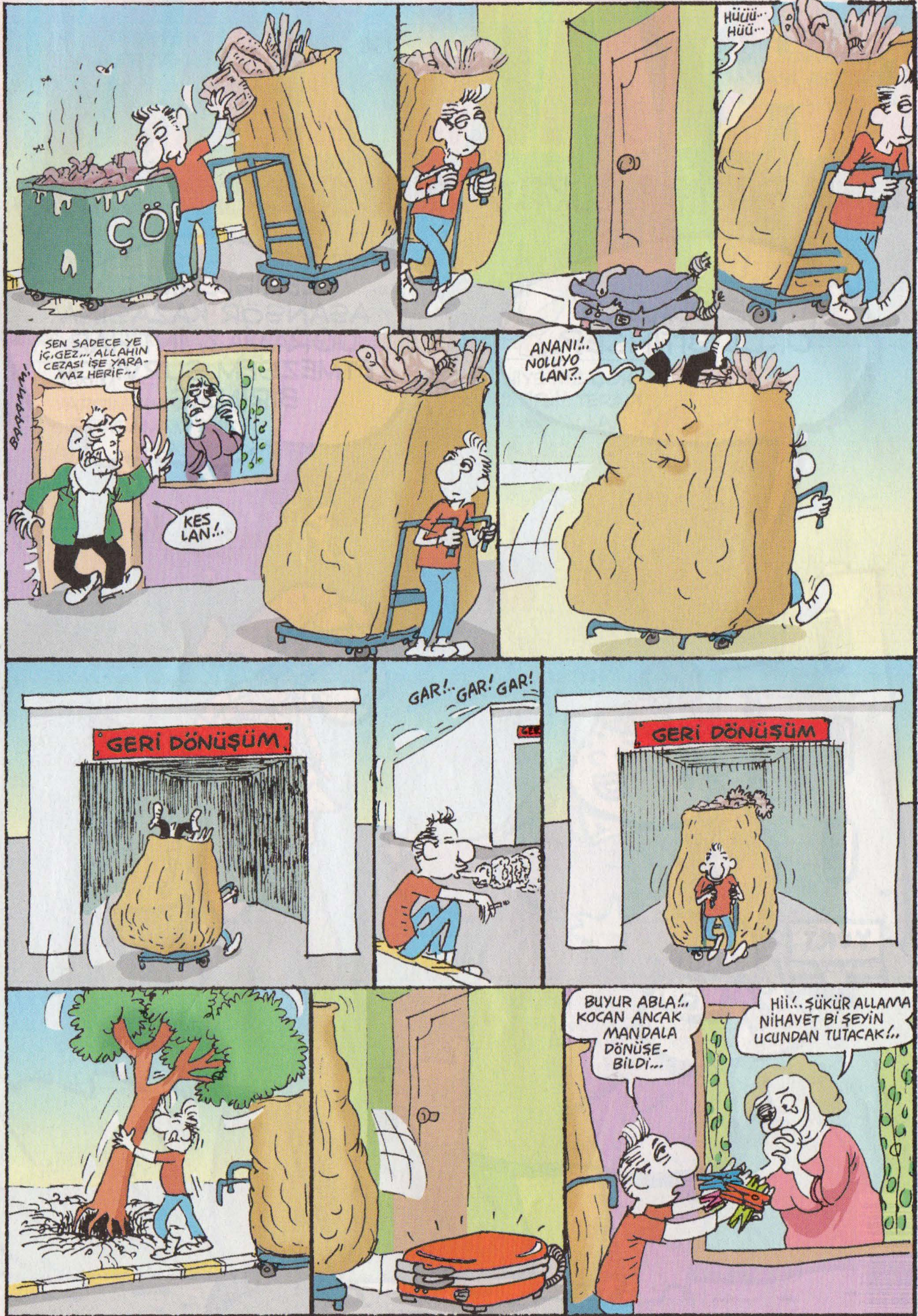
YURT

İPEK & BETÜL

Mehmet Ali & Akşamsefası

DÖNÜŞÜM!..

ÇÖP
HÜÜÜ... HÜÜ...
SEN SADECE YE İÇ,GEZ... ALLAHIN CEZASI İŞE YARAMAZ HERİF...
BAAAAM!
KES LAN!..
ANANI!.. NOLUYO LAN?..
GERİ DÖNÜŞÜM
GAR!.. GAR! GAR!
GERİ DÖNÜŞÜM
BUYUR ABLA!.. KOCAN ANCAK MANDALA DÖNÜŞEBİLDİ...
Hii!.. ŞÜKÜR ALLAMA NİHAYET Bİ ŞEYİN UCUNDAN TUTACAK!..

NOOLDU KIZLAR YAA, HİÇ ENERJİNİZ YOK AMA BUGÜN! GEH GEH GEH!

AHH!

HIMMM!

Tıp öğrencisi fakülte hastanesine temizlik personeli olarak atandı

YERLERİ DAHA YENİ SİL- DİM...

KAYIP DÜŞMEYİN FEMUR KIRIK, TROKAN YA DA SUBTROKANT...

PARDON YA... ÇANAĞI KIRARSINIZ ÇANAĞI!!

BENİ ÖLDÜRMEYEN ŞEY GÜÇLENDİRİR YANİ KYK!

BAYAN YANI AKTÜEL

TÜRKİYE CİNSİ- YET EŞİTLİĞİNDE SONLARDAYMIŞ!

ERKEK ADAMIN ERKEK ÜLKESİ OLUR!

Türkiye cinsiyet eşitliğinde 144 ülke arasından 131. sırada

ESKİDEN SON- BAHARI SEVERDİM! ŞİMDİ İSE İÇİM DA- RALIYOR!

PIT

PIT

PIT

Türkiye'de Ekim ayında da 34 kadın öldürüldü.

Mehmet Ali & Akşamsefası

İpek Özsüslü

FETİYE NENE HER YERDE

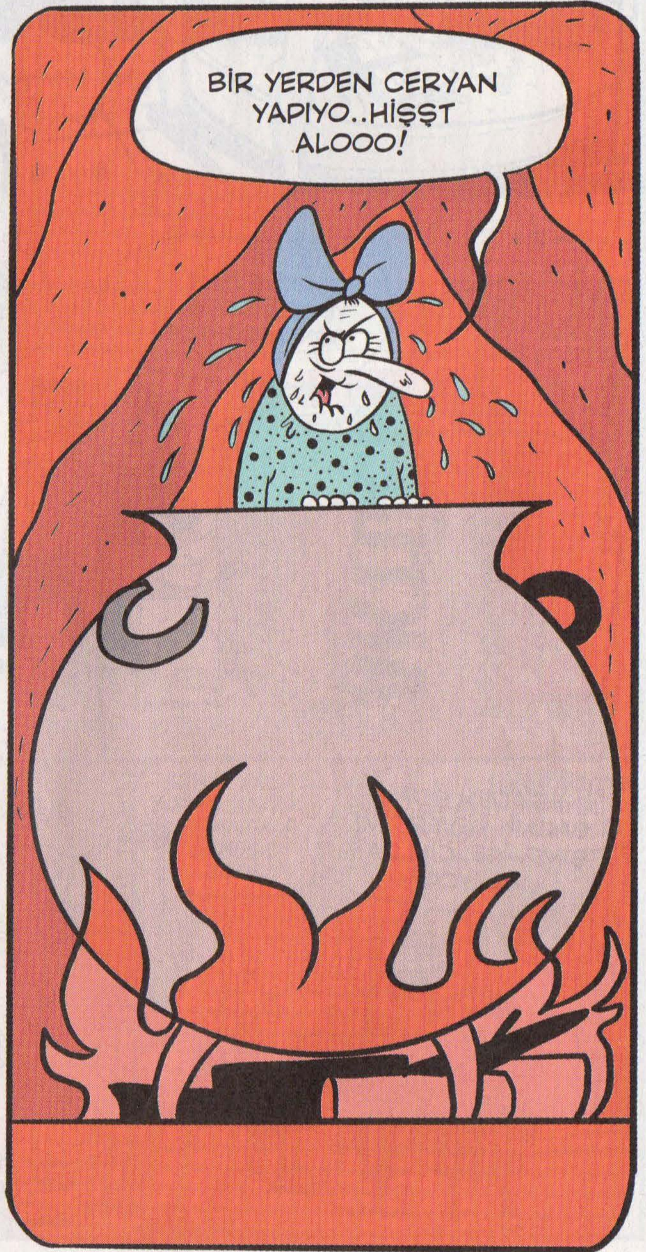
SOKAKTA

CENAZEDE

CEHENNEMDE

SÜNNET DÜĞÜNÜNDE

DÜĞÜNDE

NİKAHTA

SERPME KAHVALTI DÖNÜŞÜ

Mehmet Ali & Akşamsefası

GÖRÜCÜ USULÜNDE

KOKTEYLDE

UÇAKTA

SIDIKA

ANILAR

- "... Daha daha nice nice yüüzyıllara, daha daha nice nice yüüz yıllara, göğün mavi şimşeği Atam'ın gözlerindee, göğün mavi şimşeği Atam'ın gözlerindee Lalla lal la la lal lal la döönsün dünya"... Kız Sıdıka, neydi devamı?

- "Ver ver ver ver veer elini, ver ver ver ver veer elini, ver ver elini yıkalım karanlığı, ver ver elini yıkalın karanlığı, gel küçük sevinçler duyalım kedere inat, gök yüzünden sevgiden söz edelim, türküleer söyleyelim, aksın dolsun yüreğimize yarınların ışığı, daha ne bekliyorsun..."

- Zormuş kız, nası ezberliycek millet onu. Ben yine bildiğim marşı sööliyim en iyisi... Çıktık açık alınla oon yıldaa her saavaştaaan...

- Naapalım doğru dürüst öğrenemedik ki. Sade bu Fazıl Say'ın bestelediği değil, Tarkan'ın, Kıraç'ın... Birçok sanatçının yaptığı 100. yıl marşları var ama radyolar televizyon filan neredeyse hiç çalmıyor. TRT kutlamaları erteledi filan... Sanki yüz yaşına girmiş cumhuriyet kolay bir şey... Bu arada, marş sööliyerek büyük bir ev temizliği yapmamızın belli bi nedeni var mı anne? Yoksa Orgenaral Safiye Saka 2023 Planlı Sonbahar temizliklerinden birini mi gerçekleştiriyosun? Sahi, misafir filan mı gelicek, nedir bu bööle dip köşe olayı?

- Baban sana tebliğ etmedi mi Sıdıka. Kendisinin asker arkadaşı Fevzi Çavuş ve karısı yemeğe geliyo. Anlıycaan yine toplu şekilde babangilin askerlik anılarını dinliycez.

- Yaa şu babamgilin askerlik anılarını Muazzez Ersoy Nostalji 18 diye bi albüme okusa da çeşitli aralıklarla takıp onu dinlesek. Yıllardır aynı şeyleri anlatıp dururlar, bari bi sidide topluca dursun şunlar.

- Yavaş konuş kız, baban bi duyarsa anında öldürür, daha sonra cesedinle düet yaparak doldurur o kasedi.

- Ama yalan mı anne yaa. Yıllardır aynı şeyi dinle allah dinle. Hem adamın amma da çok anısı varmış yaa. Askerliğini anı komandosu olarak mı yaptı nedir?

- Maazide bir anı olarak kalmak istemiyorsan sus artık Sıdıka. İyi bir ev kadını beyinin ara sıra içince annattığı askerlik anılarını cankulağıyla dinlemekle yükümlüdür. Örflerimiz bööle. Ben gençken babanın tüfek ve kasatura numarasını bile ezberlediydim.

- Peki madem herşeyi biliyosun sööle bakalım, karavanada fasulye ve bulgur pilavı çıktığında biz buna ne ad veriyoruz.

- Zorlu ikili. Mercimek çıktığı zaman ise "karaşimşek" denir... Arzederim...

- Pes vallahi. Peki mantarlı filaminyonla böbstrogonof çıktığı zaman ona ne deniyo?

- Alay geçme kız anneyle. Ööle şey çıkmaz asker ocağında. Bak bi de sırtarıyo pis pis. Kafana vurdum mu şunu gözünü revirde açar en aşşa 20 gün terlik istirahati alırsın... Cadaloz!

* * *

> "Sade bu Fazıl Say'ın bestelediği değil, Tarkan'ın, Kıraç'ın... Birçok sanatçının yaptığı 100. yıl marşları var ama radyolar televizyon filan neredeyse hiç çalmıyor. TRT kutlamaları erteledi filan..."

- Alo Zekeriya. Benim Safiye... Karın.

- Niçün?

- Valla ben de anamgil, "Seni Fodulların ortanca oğlu Zekeriya'ya istiyolar" dediğinde "Niçin yaa köyde benden başka kız mı yok" diye sormuştum. Ama kısmet bööleymiş, soonadan evlendik işte, senin karın oldum. Hatta Samim ve Sıdıka adında iki de çocuk dünyaya getirdik.

- O'nu sormuyorum salak kadın. Niçin, niçin beni telefonla arıyosun? Evde diil misin, bir nerdesin sen...

- Eh tabi, dün gece iki adam başbaşa verip askerlik anılarına ööle bi daldınız ki. Biz karılar toplanıp evi terkettik farkında bile diilsiniz.

- Naası yani? Hanki?

- Senin Fevzi Çavuşun karısı Münevver Hanım Kütahya'ya gitti. Bense plaka numarası senin kasatura numaranın son iki rakkamıyla aynı olan şirin bir karadeniz ilimizdeyim...

- Sinop'a tüydünüz gene haa? Hiç unutmam Safiye askerde Sinop Ayancıklı bi çömezim vardı benim. Çömez dediğim alt devre yani... Baktım çocuk çaylak, bölükte ezilecek, kanatlarım altına aldım onu. Bak dedim toprağım... Haa bu arada aynı memleketten olan erat birbirine "toprağım" diye hitap eder. Bak dedim buna, "ne en önde gidiceksin ne arkaya düşücen". Her işte ortalarda ol, dikkat çekme. Eğer arkada kalırsan SS kuralı işler. SS dediğim de şey demek, ya seve seve ya...

- Aaa. Ay yeter artık ama Zekeriya. Tamam harfi harfine biliyorum ben o anılarını senin. Bak bisürü şehirler arası telefon parası giricek hem...

- Telefon dedin de... Arasıra yazıhanedeki telefondan memleketle görüşürdük. Hiç unutmam, telefonun üzerinde dikkat düşman dinliyor olabilir diye yazardı. Santraldeki çocuk İskenderun'lu ama Sinop'tan gelin almış bunlar. O yüzden beni hep idare eder, "kayınço" derdi bana... Dağıtımda "kuaförüm" demiş ama alıp bunu santrale vermişler.

- Hay dilime tüküriyim. Daha anı komasından çıkmadan niye aradım ki şu herifi... Yettin ama artık sen Zekeriya, elveda!

- Alo... Kapattın mı kız... Yozgat Yerköy'den bi çavuş vardı, bi gün içtimaada "Kapatsana yakanı Sinoplu, ne bu bööle yaka bağır açık" diye gürledi. Ben de kapalı zannediyom, meğer parkanın düğmesi düşmüş. "Kapalı komtanım" dedim ben buna. "Alay mı geçiyon Sinoplu, neresi kapalı" diye bi celallendi bu...

atilla atalay

Mehmet Ali & Akşamsefası

aksoyezgi@gmail.com

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

- Cumhuriyetin 100. yaşını da gördük. 75. Yıl kutlanırken lisedeydim ben. O zamanlar 100. Yıl çok uzak bi gelecekmiş gibi geliyordu. 25 yıl daha mı vay be diyorduk. O günlere de eriştik işte. Hepimizin doğum günü kutlu olsun! Zira cumhuriyet hepimizin doğum günüdür.

- Benim kişisel hikayem Balkan Savaşlarından kaçan her iki taraftan da büyük büyük dedelerin gelip Trakya'ya yerleşmesi, öksüz ve fakir bir köy çocuğu olan babamın parasız yatılı öğretmen okulunda okuması ve annem ile tanışmasıyla başlıyor. Cumhuriyet sayesinde köylü, fakir ve babasız bir çocuk olan babam, kasabadan varlıklı ve eşraftan Mukadder Bey'in kızıyla evlenebilmiştir zira. Cumhuriyet babamla annemi öğretmen okulunda eşitleyebilmiştir. Bugün durduğum noktayı doğrudan bu eşitlik hikayesine borçluyum. Dolayısıyla cumhuriyete! İyi ki doğdun cumhuriyet!

- Dünyada da tarih sayfasından silinmiş şeylere karşı nostalji besleme oksimoronluğu mevcut bu arada. Git İskandinav ülkelerine, Viking övüp Vikingler gibi yaşamak isteyenleri de görürsün. Az da olsa vardırlar. Ama Vikinglerin genel olarak 25'inde öldüklerini, bazen haftalarca soğukta aç yaşadıklarını, Viking kadınlarının bazen ölen kocaları ile beraber yakıldıklarını falan öğrenince bu sevdadan vazgeçiyorlardır zannımca. Velhasıl bırakın tarih tarihte kalsın.

- İçinde yaşadığımız coğrafyada her gün cumhuriyete minnet duymak için bir sebeple karşılaşır olduk. Buna rağmen Cumhuriyet Bayramı günü sosyal medyada "biz kutlamıyoruz hiç kutlamadık bize ne be bıkbıkbıkbık" gönderileri gördüm. Yani içinizden gelmiyorsa kutlamayın elbette, ben de şahsen genel olarak öyle özel gün kutlamayı sevmem de yani böyle düşmancasını da anlayamıyorum. Ne istiyorsun sen mesela? Sultan gelsin kafasına göre arazini elinden alsın, aileni canı sıkılınca oradan alsın oraya sürsün, bazı insanlar yurdunda köle olarak satılsın, yurttaş olarak bütün hakların elinden alınsın vs... Nasıl bi özlemdir bu ya?

- Neo-Osmanlı falan bunlar boş işler yani. Aynı nehirde iki kere yıkanılmaz demiş adam, boşuna mı etmiş bu lafı, otur bi düşün bakalım.

- Bir de size tarihle ilgili bir sır vereyim canlarım; geçmişte hayat çok sıkıcıydı. Gerçekten! Sosyal medya yok, telefon yok, yeterince geri gidersen gazete dergi mecmua hiçbir şey yok. Ülken savaşa girmiş örneğin, haberin yok, beş yıl sonra tesadüfen duyuyorsun falan... Uzaklarda yaşayan dev bir ırktan bahsediyorlar, inanıyorsun. Geceleri karanlıktan korkuyorsun, cinlerden perilerden bahsediyorlar, inanıyorsun. Ekmek keserken kör bıçakla elini kessen enfeksiyon kapıp ölebilirsin. Zaten genel olarak erken ölüyorsun. 30'unu görebilmişsen dedesin falan. Aslında düşününce o kadar sıkıcı bir hayatı uzun uzun yaşayıp nabacan? Değil mi ya? Biz gene de yatıp kalkıp yaşadığımız yüzyıla şükredelim bence.

- Bir de şu vardı, "İngiltere de monarşi ile yönetiliyor, orada içki de içiliyor, neyin peşindesiniz." Onun espirisi yapıldı yanmız. Birkaç yıl önce ben gene bu naçizane köşede Türkiye gibi demokrasidense İngiltere gibi monarşiyi yeğlerim demiştim. Şakaydı elbette. Ahahaha ilahi çocuklar!

- Şu yukarıdakini mantıklı bir şeymiş gibi yazıp enter tuşuna basmak suretiyle internet denen karadeliğin tirabaytları arasına yollayabilecek bünyeye sahip kişi bence geçmişe dönüp Osmanlı'yı bi de döneminde deneyimlemeyi canı gönülden hak ediyor ya, gerçekten sıfır kinayesiz söylüyorum.

- İngiltere monarşiyse ve içki içilebiliyorsa demek ki Osmanlı'da da içki.... Ben bunu derhal ifade özgürlüğümü kullanmak suretiyle Elon Musk'ın "X"inde paylaşmalıyım...

- Neredeyse bi 10-15 yıldır bi 2023 geyiğidir gidiyor biliyorsunuz. Cumhuriyetin 100. Yılında, 2023'ü bitirmeye de iki ay kalmışken diyebilirim ki neyse o 2023 planları en azından bir kısmı fiyasko oldu bence. Neo-Osmanlı, neo-hilafet falan her neydiyse artık biraz haybeye salamışlar. Mücadele kıran kırana geçiyor ama yalan yok. Ne dersiniz?

- Cumhuriyet 100. Yılını doldurdu doldurmasına da çok mu oldu bu cumhuriyet derseniz, orada durun işte derim. Olmadı bu cumhuriyet! Hiç mi olmadı? Hadi hiç değil ama olmadı yani. Zincirleme yanlışlar yapıldı. Çok büyük ayıplar edildi. Bazı kuşakların, bazı dini ya da etnik grupların kalpleri çok kırıldı. Devlet adına, cumhuriyet adına çok kayıplar verildi. Beyaz Toroslar da cumhuriyet için birer hayalet gibi salındı bu ülkenin Doğusunun sokaklarına. Kurşunu atan da yiyen de şereflidir dendi. Bu gün muhalefetin "Mama"lığına soyunan şahıs içişleri bakanı iken korucular orada kadınlara tecavüz ediyorsa olabilir böyle şeyler dedi mesela ulusal kanalda. Sonrasında gelen siyasal islam sayesinde tarikatlar bu ülkenin yönetici kadrolarına en alttan en üste kadar yerleştirildi. Şimdi bile ülke nüfusunun yüzde 5'ini ancak toplayacak aşırı hassas dini değerleri olan tarikatçılar topluluğunun hassasiyetlerine göre hareket etmek zorunda bırakılıyoruz. Cumhuriyet yıkılmadı ama çok ayakta da sayılmaz aslında. Bunu da unutmamak, Cumhuriyet Bayramı'nda sokakları dolduran coşkulu kalabalıkları salt zafer olarak görmemek lazım kanısındayım.

- Cumhuriyetin 100. Yılının ilk gününde bir öğrenci yurt odasında ölü bulundu. Sadece birkaç gün önce bir diğeri yurt asansöründe can verdi. Cumhuriyet

Feyhan Güver

Mehmet Ali & Akşamsefası

Dr. Figen Demir Kardeş (Hunili Doktor)

Çocukluğu Adile teyzesinin 'Uykudan Önce' kuşağındaki masallarıyla geçen biri olarak, ben masalları çok severim. E tabi şimdinin teknoloji çağındaki çocuklarına bu masalları okuyamaz, okutamazsınız. Beni büyüleyen masalları düşününce prensin külkedisine aşkına sevinip, kibritçi kız için üzülebilen; kötü cadıların hep kaybettiğini görüp iyiliğe inanan, kendisi küçük yüreği kocaman, hayal dünyası uçsuz bucaksız çocuklar oluşumuzun masallarla kesinlikle bir ilişkisi olmalı!

Dünya değişti, iyilikle kötülüğün savaşı ummadığımız galibiyetler aldı, aşklar bile değişti, kötü cadı tek kişiyi zehirlerken; 'tek adam' tüm toplumu zehirlemekten beter etti, gecekondular rezidansa döndü, sarayların şatafatı ise hiç değişmediği gibi, gitgide arttı.

Demem o ki, 'seni leylekler getirdi' masalına kahkahalarla gülen 3-5 yaş çocuklarımızın masal sevmesi için onları günümüze uyarlamam gerekti. Hatta bu uyarlama ile 7'den 70'e herkese hitâb eden masallar yazmış oldum.

Memleketin çoğunluğu 20 yıldır, kendine dayatılan bol yalan-dolan, entrikalı masallara inanmış, aralıksız uyuyor da benim masalıma mı inanmıycaklar allasen?? Buyrun bakalım, uyarlama masallarımdan biri daha bu hafta sizlerle...

NASRETTİN HOCA ve KÜÇÜK DENİZKIZI

Bir varmıış, bir yokmuş, ortalıkta garip davranışlar sergileyip, bunun sebebini soranlara da laf sokarak gezen bi Nasrettin Hoca varmış. Nasrettin Hoca, bi gün gölün kıyısına inmiş, elindeki kaptan, göle bişeyler döküyomuş.

Tam o sırada gölden küçük bi denizkızı kafasını uzatmış ağzını geydirerek 'aaaa Nasrettin Hoca inaanmıyoruum, oha felan oldum yaane, göle yoğurt çalıp mayalıyo musuuuun, hiç göl maya tutar mıı, ay valla ben şok, inkridibıl gerçekten ha haaha haa' diye ağzını geydire-ayıra gülmeye başlamış.

Nasrettin Hoca kafasını kaldırmış:

-Töööbe pismillah, kız sen şu haline bak, senin ayağın yerine kuyruklu olman tuhaf diil de gölü mayalamam mı tuhaf teyyellaam' demiş.

-Ayyy Nasrettin Hoca kıızz, ayacığım yok ammaa kalbim var, üzdün bak beni, noolur söyle yoğurt mu oooo, ölümü ye baaak!

-Kızım bas git, yaratık mısın nesin beni sinir etme! Evdeki manyak karıdan zor kaçtım zati, kadın takmış yok probiyotik, yok kefir, mikrobiyata diye evde bi garip şeyler mayalayıp yedirmeye çalışıyo kafayı yiycem, evden getirdim gizlice, onu döküyorum göle. Geçen de komşunun kazanının içine gizlice bi küçük kazan, sağlıklı beslenme şeysi diye yaptığı iğrenç şeylerden doldurup koydum, 'kazan doğurdu' ayağına filan komşulara verip kaçtım, napcam bilmiyorum kadın sağlıklı beslenmeyle bozdu!

Eeee sen anlat nasıl böyle kuyruk çıkardın, gıcıklığından mı kılçık oldun?

-Ay sorma yaaaa benim annem de manyak organikçi, diyetine, sağlığına çok düşkün biri olarak tutturdu ketojenik beslenme filan diye dayadı her gün avokadoyu; meğer avokado çok yenince kuyruk çıkarıyomuş!?! Bi sabah uyandım, yataktan doğruldum kiii o da ne, ayaklarım yok!! Ağlayarak anneme seslendim, kadın 'e bak balık olmuşun, ne güzel, çok sağlıklı! Ya tavuk, inek filan olaydın şükret haline' dedi ya la! O gün evi terkedip bu göle atladım, o günden beri burdayım işte!

-Yazık sana, geydirik ağızlı da ossan üzüldüm haline. Sonuçta genç kızsın, saçın başın da güzel

burda seni rahatsız etmiyolar mı?

-Geçenlerde piknikçilerden asılanlar oldu, sudan çıktım baktılar, Türk erkekleri ilginç ayol, kuyruğumun olması sorun diil de popomun filan olmaması sorun onlar için??

-Hadi yaa, tanıdığım bi kötü cadının kurbağaya döndürdüğü prens var, çok iyidir, evinin kurbağası olur, mutlu mesut yaşarsınız. Sizi tanıştırayım istersen?

Denizkızı ile kurbağa tanışmış, evlenmiş, gerçekten birbirinden denişik, şu an AVM lerde gezen ördek dudaklı, kunduz yanaklı birbirinin aynısı hatunlara benzeyen kızları olmuş.

Onlar ermiş muradına; biz binelim Corvette'lere...

Eveeeet yine son derece sosyal meşaz (bunu söylemek yeminle daha zor) yüklü bir masalım daha sizlerle! Bu masalım 'sağlıklı yaşam için yaşamını kendine zindan edenlere gelsin! Tarafımdan günümüze uyarlanmayan masallar biraz eksiktir... Masal okuyun, masal gibi yaşayın!

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

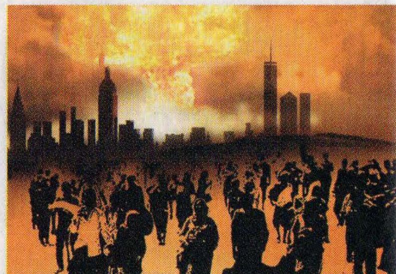
Ezgi Aksoy

gençlerin omuzları üstünde yükselecekti tamam ama bu şekilde değil! Gençlerin cesetleri üstünde değil!

- Bu bayram kıs kıs gülmeme sebep olan hadise, Filistin'deki korkunç savaşı bahane edip insanların içindeki cumhuriyet coşkusunu köreltmeye çalışmalarının fos çıkması sonucu son anda napalım kutlayalım maden diye konuya dahil olmaları sdsdsdf!
- İran İslam Cumhuriyeti, bazı kadın oyuncuların bir daha filmlerde rol almasını yasaklamış. Gerekçe; söz konusu kadınların bazı etkinliklerde saçlarını açmaları. Dini cumhuriyet olur diyenlere ders gibi yaşanıyor İran işte yanı başımızda.

- Müsaade ederseniz, "Filistin'de insanlar ölüyor siz kutlama mı yapıyorsunuz?"a cevap vermek istiyorum: Evet, yapıyoruz! Neden biliyor musunuz? Oradaki insanları umursamadığımızdan, ölümlerine üzülmediğimizden değil! Tam tersine, bu olanlara kahrolduğumuz için kutluyoruz cumhuriyeti. Çünkü cumhuriyet bizi Ortadoğu cehenneminden koruyan parlak ve ışıl ışıl bir kalkan gibi bir şey. Onsuz Ortadoğu'nun alevi bizi de kavurur.
- Kemal Kılıçdaroğlu, "kamuoyunun benden beklediği değişikliği yapacağım" demiş. Cumhuriyetin 100. Yılına özendi zaar! CHP'de cumhuriyeti ilan edecek galiba.
- Amerika İsrail'i destekliyor, derken Rusya ve Çin Filistin'e destek veriyor, Ermenistan – Azerbaycan savaşında Rusya'nın desteklediği Azerbaycan bu sefer Rusya'nın desteklemediği İsrail'i destekliyor, Kim Reis Müslümanlara destek veririz diyor, derken atom bombası elden ele. Hop! III. Dünya Savaşı çıkarsa alıp başımı dağa bayıra gidip oralarda kendime bi hayat kurasım var. İki tavuk, iki kuzu, üç dal domates falan işte. Arka bahçeye atom bombası düşene kadar yaşarım işte.

Mehmet Ali & Akşamsefası

raziyeicoglu@gmail.com

PAPARAZZİYE

Raziye İçoğlu

EX'TEN TANELER

- Bir takım hisler besleyerek başladığın **EX** ilişkilerde, bir çok hissini saklayabilmelisin ki, ilerde sana koz olarak kullanılmasın.

- Evine zili çalarak kapı açtırıp her girişinde **"Bi hoş geldin der insan be!"** diyen **EX**, meğerse ne kadar da yabancıymış evliliğimize... Ve o günlerde **'Welcome'** dokuma yazılı kapı önü paspas aldım bu yabancılığa...

- **Ekran Tepik ...** Senaryo kurgu yada gerçek olsun, sorunları daha da sorunlaştıran gündüz kuşağı programında, çocuğunu doğurduğu kendinden 35 yaş büyük, şimdi 70 yaşındaki evlenmek istemeyen sevgiliyi, programda ikna ettirip evlenmek ve 38 yaşında olan **EX** kocadan ayrılmak isteyen kadın konuk, kocasının arkadaşı olarak yıllar önce evlerine gelen 65 yaşındaki bu misafir için kocasına demiş ki; **"bu adam bana asılıyor"** ve karısını kaale almayan koca da **"Türkiye'de tek kadın sen misin?"** demiş. Anlaşılan o ki yeryüzündeki tek kadın da karısıymış ya.

- **Sokak Tepik ...** ***Bir Paparazziye EX Tezime Göre "Yanlış Anlamayın!" Diye Başlayan Her Cümle Bir Yanlışa Doğru Gider ;*** Babam'ın Ebedi mekân yürüme yolu üzerinde kardeşlerimle uğradığımız, lezzetli bildiğimiz bir pide salonuna girdim ve grip hastalığıma, antibiotik olsun, iyi gelsin diye, bol sirkeli, limonlu, sarımsaklı, acı pul biberli paça çorbası içmeye başladım. Oralarda dolanan beni izleyen, fribeg çantalı biri yanaştı, **"bir şey söyleyebilir miyim, ben buralıyım, inşaat işleri falan yapıyorum"** niyetine anlam veremediğimden muhabbet kesilsin diye **"ben buralı değilim ama"** dedim, yine kesilmedi ve **"yanlış anlamayın, yediğiniz şeyin parasını ben ödeyebilir miyim?"** deyince, **"hayır ödeyemezsiniz"**, ve içimden de geçirdim; **"ne münasebet git be adam zaten çok hastayım, bir sen eksiktin"**. Ve Paça çorbam bitince içeri ödemeye geçip, kasadaki elemana durumu anlattım. Paça çorbamı içerken tek kişi pide yapan usta vardı, vakayı söyleyince içerden, Hastanelerde **EX** olmak üzere olan hasta için **Mavi Kod** verildiğinde, hızlıca kapalı kapılar ardından çıkan doktorlar gibi, kadın ve erkek olmak üzere iki sahip daha çıktı fırının ardından ve adamın üzerine yürüdüler, **"benim mekânıma gelenden ben sorumluyum!"** diyerek, tabir yerindeyse adamın paçasını aşağıya alan sunumda, yediğim en güven verici paçaydı ki, hesabımı ödeme teklif eden sapkın şahıs, mekândan fırıncı küreği ile fırlayan mekân sahip-

lerine, **"çorbaya çok fazla ekmek doğradı, çok açtı"** demiş. Paparazziye şansına bak ki, meğer Herif Kadınlığıma değil de, Fakirliğime asılmış sözüm ona …

Mehmet Ali & Akşamsefası

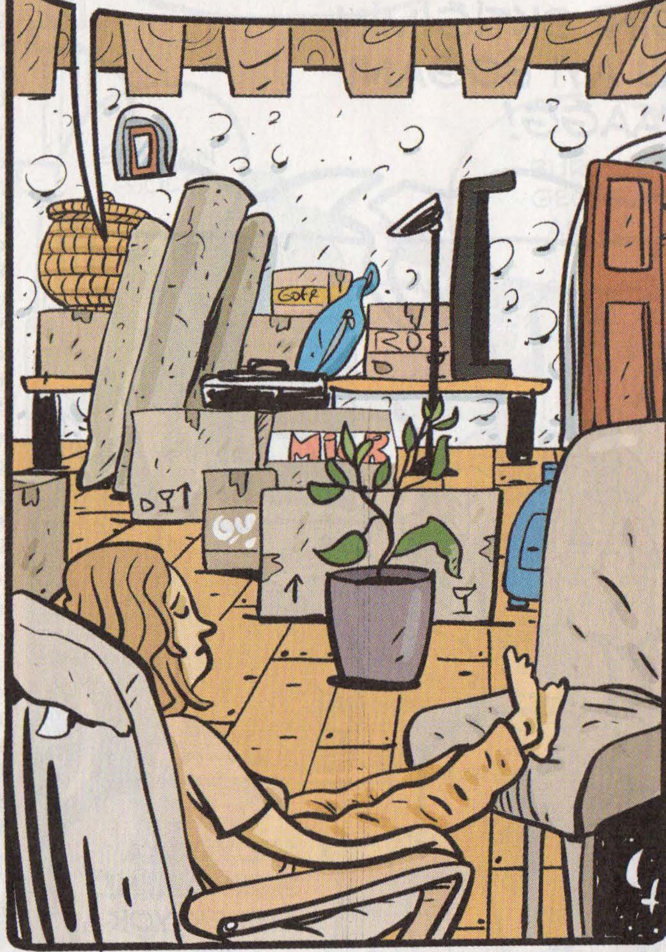
KİME NE? GÜN – DEMLİK TEPİK PAPARAZZİYE

- **Beton; Çözüm Değil, Ölüm Oldu Ya Hepimize.!** Yazlık beldelerdeki evlerde, sınırlar, ülke hudut kapıları gibidir ve bir saksı toprağın bile hesabı vardır. Üç sene kadar önce komşu oğlu'nun; **"benim mıntıkam, benim hudutum, buraya çiçek ekmeyin"** demesine çok gülen ve şimdi sınırsız mekânda olan Babam, nereden bilecekti ki, gerçekten de sınırlardaymışız.
- **EX** ölçüm, 1999 yılı Sahil, Çayır payı gibi sebeplerden belediye nizami yapılmış İkiz Evler, **NEXT** ölçüm 2023 Tapu Kadastronun duvara bastığı kırmızı boya noktaya, nasıl karşı çıkabilirdi ki, ne eyleyebilirdik ki **Acaba?**
- **Sınır Tanımayan Doktorlar**, gibi, bu denli sınır tanımayarak insanlığa dokunmak varken, anti bir kendi kendine örgütleşme ile **"ben belediye sınırı tanımam, avukatım hepinizi süründürürüm"** tehditleri savuran, 99'da yapılan bu sitedeki evini, 10 yıl önce ikinci elden belediye ölçümlü yapımına göre alan yan komşu, Tapu kadastro sınırı ile resmen sınır savaşı açarak, tam bir **SINIR HASTASI** çıktı.
- Kendi çalıştırdığı, 75 yaşındaki ustası bana sessiz bir ses ile; **"sus Abla sen iyi bir insansın, sus, adam göbekli"** dedi. Beyaz Yakalılar, Mavi Yakalılar, tanımları hiç kalır, ustanın bu benzetmesin yanında. Ve, **"Ben amelelikle 3 çocuğumu okuttum, kızım da avukat çıktı, tuuu böylemi olacak o da?"** diye, neredeyse kızını okuttuğuna pişmanlık duydu. Ve sınır tanıyan komşu herkese, her şeye, dokunmadan dokunmuştu işte…
- Sitede, 20 ikiz villadan oluşan, 40 evin kırkınında plan ölçümü belediye isteğine göre arsa ortasında, lâkin tapu kadastroya göre ikiz villaları ayıramayacağımızdan, sol ikizlerinin boşlukları, sağ ikiz bitişikte kalıyor. **"40 ev, kırkımız da aynı durumdayız, belediye isteğine göre ölçüm yapılarak binalar yapılmış, Tapu ölçüm başka, buna uyarsan bütün beldeyi yıkmak gerekir, lego mu ki bu alalım da yerinden oynatalım?"** deseler de, Ve elbetteki, iki boşluk payı da kendinde, sağ tarafta kaldığından, sol ikizde otursaydı buna kalkışmazdı ki, hiç Türkçe bilmez, anlamaz İngiliz yapışık, bitişik ikizine danışmıyor bile. Evimizi bir lego gibi alıp, bir kutuya fırlatmak içimden geçen, ama içime atmak zorundayım.
- Adam kopan gömlek düğmesini dikermiş gibi, fay hattının etrafına beton dökerek, Sınır belirleme bahanesi olarak da, Depremi tamir ediyor ya.! Aramızdaki, 1.5 metrelik yeşillik bahçe geçişine isnat duvarı kalitesinde, 50 cm. yükseklikte beton dökerek, evimizin içine içine girerek, gömerek, sıkıştırarak, yer seviyesi haline getirerek kendi evini depreme karşı korumaya aldı sözüm ona. Bilmez ki sahil kasabası yağmurlarını, çekecek yer bırakmadı, evim sular altında kalacak bir de, yağmursuzluk duasına çıkmak zorunda kalacağım. **Ahh bu beton sevdası!** Deprem zaten beton ölümü değil

Devamı Arka Sayfada ⟶

miydi ki? bizler için,... Zemine, çağın hastalığı betonu basarsa fay hattını tutacağını sanıyor ya, sen ancak bizi süründürebilirsin, ve fay hattı hükmünü, betona toprağa, sürmeye devam eder. Fay hattına kimin gücü yetebildi ki **Acaba?**

ALO MEZARLIĞIN İÇİNDEKİ EVE İKİ DAMACANA SU ALABİLİR MİYİM?

Saatler sonra...

BURAYA SU GETİRİNCEYE KADAR DÖRT KERE SERVİS YAPARDIM!

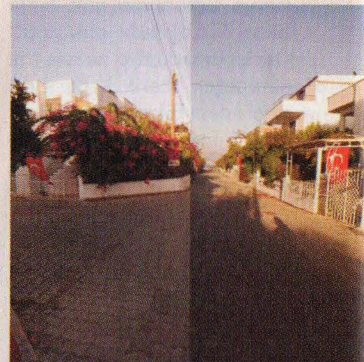
EVET! DOĞRUDUR!

- **"Hiç kazanılmayacak bir davada karşı tarafın donuna kadar aldı"** diye öven babası, şimdi yaşıyor olsaydı **"hiç davası olmayan yan komşunun evini donuna kadar betona gömdü, hiç etti, yok etti"** diye överdi ve **"Ben bu davaların avukatıyım süründürürüm hepinizi"** diye zıplayan, yumruklar savuran, tapu ölçüm kâğıdını sallayan, bizlere bardak fırlatan oğul Avukat, yükleyip belediyenin bana suçunu, belediyeye göre kullanım hakkım olan bahçe, tapuya göre komşu sınır sayıldığından bir de borçlu çıkarmasa bari. Ve ne yazıktır ki, **"Ege insanının içine düşmanlık tohumunu karışmış"** diye yersiz ve gereksiz teselliler söyleyen yazlıkçıların insani yorumları da, kurtarmıyordu ki beni bu sınırsal durumdan.
- Ve nihayetinde fikirler tornistan etti ve evleri yapan müteahhitler de dahil **"evler belediye ölçüsüne göre yapıldı, ama Tapu kadastro asıldır!"** dediler ve sınır fırlaması komşu yüzünden diğerleri de aynı ölçüme girince 40 kere daha bunu nasıl diyecekler Acaba?

Ve maalesef ki, şu anda herkes aynı şeye inanmaya başlamadan, gün be gün, sırasıyla kayıplara uğruyordum, sınırı kaybettim, temelime, duvarıma, oluklarıma kadar zarar veriliyor.. Bu durumlarda **#YalnızDeğilsin** Tag'leri de boş kalır, 40 kişi aynı yanlış ölçümlerde, ama yalnızdık ve çağın hastalığı betona basılarak, boğularak, yenildik işte sınır savaşına! Bize kalan son da; satıp tası tarağı, Babam Evinden, Baba Mekânında süreceğiz kendi kendimizi artık.

- Tam da bugün, balkonumuza astığımız bayrağımızla, Cumhuriyetimizin 100. Yılını kutlarken, bütün yüzsüzlüğü ile kendi cumhuriyetinin sınırlarını belirleyen, depreme beton çözümlü, hem okumuş, hem yazmış sınır tanıyan, bu **SINIR HASTASI** eğitimliler grubundan, tüm dünya sınırları, tüm evren sınırsızlığı adına korkuyor be insan.!

damlaarslan@gmail.com
Ayşegül Damla Arslan

Ayşegül Vs. Damla

52'LİK BİLGE

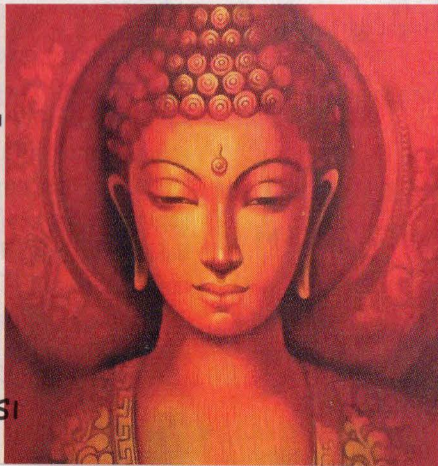
Budizm'in membağından gelip bana hediye edilen bir kitapta "bağlanmak/esaret" ile ilgili bir pasaj var. Öğrenci ustasına soruyor "nasıl özgür olabilirim" usta "seni kim tutuyor" diyor, öğrenci "kimse!" diyor. Aslında orada usta bir cevap veriyor ama ben usta, bilge biri olsam önce uzun bir süre sessiz kalır sonra da dalarım. Ama usta artık gerçek bir usta olduğu, bilge olduğu için aklı başında bir şey diyor da ben o kadar önemsemiyorum ki okurken aklımda bile değil cevap. Cevaptan ziyade sorulan soruya önem veriyorum çünkü soru soru değil. Seni tutan şey yine sensin çekirge.

Bu yüzden hala "bilge" biri olamadım. Çünkü böyle sorular karşısında Grönland'lı gibi oluyorum. Donuk. Tam bilgelik için 52 yaşımı bekliyorum. 12 yılda sanırım güneylere inebilirim biraz.

Bilgeliğime engel olan birçok negatif duygum var. Bunlar için yoga yapıyorum. Yoga matına bile şu anda bilge olamadığım için Fıstık muamelesi yapan birinin 40 fırın ekmek değil, pirinç tarlasında çalışması gerek sabrı öğrenmek için. Sabır, erdemdir. Bakınız : Yeşilçam'ın güz gülleri.

Hep sabır hep.

Ben o filmlerle büyüyüp, mantığıma sığdıramadığım için böyle asi oldum. Ama bir taraftan da acele gidenin gideceği yer belli. Üzünç, üzüntülü, üzülmekli. Böyle diyorum da kendimi durduramıyorum. Kendimi durdurmak için de çabam var. Çabasız insanlara

Mehmet Ali & Akşamsefası

Devamı Arka Sayfada →

bu tamlamayı, konfor alanı. Nedir bu alan sevgisi ya hu?

Alan memnun, satan hell yeah, alan nasıl bulunuyordu, matematiğim sıfır çünkü ben sözelciydim.

Alan deyince aklıma yalnız ve yalnızca geometrik şekil olan kare geliyor. Konfor alanı kare değil. Konfor alanı, beyaz yakalı haybeye mutlu olsun, mutsuzluğunun kaynağı aslında milyon yıldır aynı yerde bulunmak, aynı hobilerle (hobiniz var mı?) uğraşmak yani hayatını hep aynı şekilde yaşamaktan kaynaklı olarak "değişime açık ol ey beyaz yakalı" demek. Bu da bir nevi endüljans. Hep aynı şeyleri yaparsan, aynı yerde çalışırsan, bağımlılıklarından kopamazsan beyaz yakalılar arasında "ov bebeyim günah geçen yıllarına" tadında giriş ve çıkışlar olacak. Ama ben tiltim buna. Kuduruyorum. Siz demeden de yani "konfor alanını bir an önce terk edin!" uyarısını yapmadan önce de ben farkındayım zaten. Sıkışmışlık, anksiyete, nafile çaba, tutkalla koltuğa ya da bulunduğu yere yapışmak artık halk ne diyorsa bunun ismine ben hepsinin farkındayım. Orada kalanın da farkındayım. Kimsenin kafasına "çık kız konfor alanından" diye bağırmıyorum cahile bağırır gibi. Apartman teyzeleri yapardı bunu bizim çocukluğumuzda. Şimdi kaldı mı apartman teyzeleri bilmiyorum. Çocuklarla ya da apartmandakilerle görüşmemeyi tercih ediyorum genelde.

Entelliğinize entellik katmak, 40 farklı mecrada 40 farklı yapımı üstün körü izlemek, kitap okumayıp isimlerine şöyle bakıp yazarı kim diye bile görmemek ile kimseye konfor alanını terk et çağrısı yapamazsınız.

İnsana sormazlar mı sonra "beni kıçım başım eğri aynada görüyorum, sizde ayna yok mu" diye.

karşı o kadar gaddarım ki, kendime de aynı gaddarlığı uygulamamak için çabalıyorum.

Canım matım, sana burada çok güzelleme yaptım. En büyük yoldaşım sensin.

KONFOR ALANINDA ÇIKAR MISINIZ, ALMANYA'DAN OĞLUM GELİYOR O OTURACAK

İşte ben matımı sarıp sarmalarken birileri yine konfor alanına kazık çakmış oturuyor öyle bilinçsizce. Hiç de sevmem

MÜKEMMEL

Feyhan Güver

Mehmet Ali & Akşamsefası

Filistin-İsrail Merceğinden Bakıyoruz:

Savaş ve Barış

Ezgi Aksoy
aksoyezgi@gmail.com

Kime sorsanız herkes barış istiyor. Sokakta, televizyon programlarında, ünlülerin sosyal medya gönderilerinde, hatta güzellik yarışmalarında. Huzur, sağlık, mutluluk ve birkaç beylik lafla dünya barışı... Barışın yapılıp bize verilebilecek bir şey olduğunu sananlar da az değil hani laf aramızda. Oysa **Ursula L. Guin**'in **"devrim"** için söylediği gibi; barışı satın alamazsınız, barışı yapamazsınız, barış olabilirsiniz ancak. Barış topyekün bir varoluş biçimidir ve politikacıların inisiyatifine bırakılamaz.

Barışın gerçekleşebilmesi için ön koşul, savaşın ya da çatışmanın yokluğu ve belli bir ateşkesin varlığı. Ama bana kalırsa bundan daha fazlası gerekiyor. Yeterince tahrik edilirse karşı komşumuzun bizleri kör bıçaklarla çekinmeden doğrayabileceğini bilerek bir barışa inanamayız. Zihinlerde olgunlaşmış, zihinlerde kabul görmüş, toplum bilincinde sırrına erilmiş bir barış bilinciyle başlıyor gerçek barış bence. Kökte yatan problem her ne olursa olsun, sorun ne kadar çözümsüz görünürse görünsün ve çıkış yolu ne kadar uzak dursa dursun, "karşı taraf"ı öldürmenin çözüm olmadığını idrakla başlıyor her şey. İnsanlık bunu daha önce başarabilmişti. Yakın zamanda bile dünya **IRA** ateşkesini ya da **ETA** ateşkesini gördü. Ancak bunun için bile her iki taraftan yüzlerce hatta binlerce kayıp verilmesi gerekti.

Ne yazık ki insanlar ancak yeterince öldüklerinde ölmenin çözüm olmadığını anlıyorlar. Her taraftan her bireyin canı az ya da çok yandığında barış bir ihtimal olarak nihayet beliriyor ufukta. Ondan öncesinde dövüştükçe hınçlanan, yenildikçe hırslanan, hırslandıkça daha da çok dövüşen tarafların giderek kangrenleştirdiği bir kan davasına dönüşüyor her savaş. Başlangıç noktası unutulmuş, çıkaranları çoktan toprak olmuş, kimin ekmeğine neyin yağını sürdüğünü belirsiz bir kan davası... Ancak ölündükten sonra sesler kesiliyor. O zaman yitiriyor anlamlar anlamını. O zaman zaferler zafer olmaktan çıkıyor. O zaman bir prens ve bir direniş lideri geride bıraktıkları ölülere aldırış etmeden bir masanın etrafına oturup el sıkışabiliyorlar. Ölüm insanları eşitlediğinde yani... Oysa bu şart değil! Ya da en azından olmamalı. İnsanlığın alameti farikası üstünde yükseldiği insanlık mirasıdır zira. Geçmişin kılavuzluğu bu noktada devreye girmeli işte. Bizler sırayla ölerek birbirimizi yok etmeden önce!

Çıkarların Savaşı İnsanların Barışına Karşı

Kapitalizm derebeylik sistemini çok uluslu şirketler aracılığıyla ele geçirdiğinden beri hiçbir savaş hayat memat meselesi olmadı. Hiçbir savaş gerçek değildi ve hiçbir ölüm kutsiyet içermedi. Şirketlerin çıkarları insanların varlığına tehdit oluşturmaya başladığından beri böyle bu. **Einstein**, "**barış zorla sağlanabilen bir şey değildir; barış, sadece anlayışla elde edilebilir**" der. Petrol ve kâr savaşlarının olduğu yerde anlayışa yer yoktur oysa. Çünkü insanlık doğanın manipülasyona en açık yaratımıdır. Oysa teoride tam tersi olması gerekiyordu.

Adını İngiliz liberal politikacı **Richard Cobden**'den alan "**Combenizm**"e göre emperyalizmin karşıtı çok ulusluluktur, çok ulusluluğun olduğu yerde uluslararası ticaret vardır ve uluslararası ticaret savaşların önünü kesen en önemli faktördür. Çünkü bu sayede hiçbir ülke artık kendine uzun süreler boyunca yetememektedir. Ama ne yazık ki çok ulusluluk ya da son moda adıyla "**globalizm**" son tahlilde bize savaştan ve çatışmadan başka bir şey getirmedi. Tam tersine günümüzde savaşlar tedarik zincirleriyle durmaksızın devam edebiliyor ve tarafların belirlediği bir oyun alanında cereyan eden birer simülasyon gibiler. Sahada birer kurşun askeri andıran gencecik ordu mensupları cephanesini nereden bulduğunu bilmedikleri bir grup militana karşı yıllarca savaşmak zorunda kalabiliyorlar.

"**No war but class war**" (Savaşa hayır! Tek savaş sınıf savaşı!) sloganını bilirsiniz. Anarşistler, komünistler ve anarko-komünistler tarafından on yıllardır kullanılıyor. Temelinde **Marx**'ın dünya barışının ancak komünist devrimle gelebileceği teorisinden yola çıkan bir slogan bu. Ne yazık ki işin o kısmını hiç deneyimleyemedik. Dünya tarihi boyunca hiçbir zaman topyekün bir komünist devrim cereyan etmedi. Ancak kapitalizmin ve çıkarcılığın her yeri bir kanser gibi istila edişine tanıklık ettik. Ediyoruz.

Tüketim alışkanlıklarından sevgiyi yaşama biçimlerine kadar her şekilde değiştirilmiş, bencilliğin **özsevgi**, narsizmin başarı, acımasızlığın güçlü olmak olarak yutturulduğu modern insan, gerçek bir barışa inanmıyor ki. İstemiyor. **Avengers** ya da **Captain America** gibi filmlerde "**düşman**"la savaşırken yıkılan koca şehirleri sırıtarak izliyor kitleler artık. "**Makul kayıp**"a inanıyor. Her gün dört koldan

gerçeğin soğuk yüzüyle karşılaştığı halde, gerçeğe bir filmmiş gibi yaklaşmayı seçiyor. Kanal değiştiriyor. Barışın uzaklığı da burada yatıyor aslında. Milenyum dini gibi olacak ama, gerçek barış insanın içinde başlamadığında dışarıda aramanın bir anlamı kalmıyor. Gerçek barış dediysem iç huzuru ve sıcak kahveden bahsetmiyorum. "Düşman"ın var olma hakkına duyulan koşulsuz inançtır bahsettiğim.

İnsansızlaşma ve Barışın Uzaklığı

Kendimizi kandırmayalım, herkesin her savaşta tuttuğu bir taraf vardır. Milenyum savaşları artık film gibi televizyondan izlenebiliyor ve takım tutar gibi ülke ya da taraf tutulabiliyor. **Körfez Savaşı** televizyonlardan naklen yayınlanan ilk savaş oldu biliyorsunuz. Reytingi o kadar yüksekti ki haber kanalı kavramının bu topraklarda var olmasına sebep oldu hatta. Türkiye ve böl-

Mehmet Ali & Akşamsefası

Devamı Arka Sayfada →

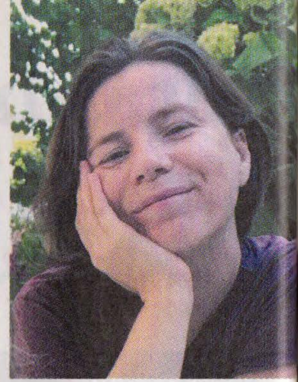

gedeki civar ülkelerde ilk haber kanalları Körfez Savaşı reytingleri ile kuruldu. Yıllar içinde savaşların reytingleri giderek düşse de haber ticareti devam ediyor. Dolayısıyla takımcılık da öyle.

Rusya – Ukrayna savaşında Ukrayna'yı tutanlar **Ermenistan – Azerbaycan savaşı**nda Azerbaycan'ı tutabiliyor bu sefer örneğin. **Filistin – İsrail savaşı**nda Filistin Müslümanlık kontenjanından Türkiye'nin ilgisine mahzar olabilirken, Avrupa kendi çıkardığı bir kavram olan **"insan hakları"**'nın etrafından dolanıp nasıl takla atacağını şaşırıyor. **Kuran-ı Kerim** yakmanın "ya tamam hoş değil ama siz de biraz geniş olun canım" olarak karşılandığı topraklarda sadece Müslüman oldukları için katledilen Filistinli çocukların hakkını aramak kanunen yasaklandı gibi bir şey oldu. Avrupa kanun koyucuları ve Avrupa'nın duyarlı halkı arasında birden bire bir uçurum açıldı.

Hastanelerin, okulların, mülteci kamplarının açıkça hedef alındığı bir savaşta bu görüntüleri açık seçik sansürsüz ve yalansız izleyip gene de yüzünü çevirmeyi başarabilen bir insan yaratıldı. **"Post-insan"**. O insan artık barışa inanmadığı gibi aslında savaşa da inanmamaktadır. Savaş, çatışma ve ölüm, içinde nefes aldığı habitatın birer elemanıdır sadece. Onu sadece çıkarları ve kendi türünün refahı ilgilendirir. Bu noktada annesini babasını tüm ailesini kaybetmiş, enkaz altında günlerce kalmış ve enkazdan çıkarıldıktan sonra korkudan ağlayamamış bir çocuğun görüntüsüne üzülemeyen bir grup insanın varlığını bilmek kadar insanı umutsuzluğa sürükleyen bir şey olamaz diye düşünüyorum. Bu öyle bir umutsuzluk ki savaşın kendisinden bile daha korkutucu ve daha karanlık geliyor bana. Çünkü bir gün gelecek ve üzülmek için katliamlardan katliam beğenen bir dünya nüfusunun toptan bir savaşa girip kendi kendini yok etmesi kaçınılmaz olacaktır. O gün geldiğinde senin acınla üzülüp senin ölülerine yas tutmayanların ölülerine yas tutmamayı sen de hak göreceksin kendine.

Plastik Limon Ağacı

Yasemin Olur
yaseminolur@yahoo.com

"Bugünlerde ruhumda korkunç bir ur var
Derinlerde sinmiş semirmiş bir sansar
Sönmüş tükenmiş ve bitmişti sancak
Yani derinden derinden..." Barış Diri

"Hepimiz sadece kendimizleyiz." Nietzsche böyle der. Nietzsche, başka birçok şey de der ama bugün ben bunun üzerinde durmayı seçtim. Nietzsche, delirmesine daha on yıl varken kendini Basel'den sıyırıp İtalya'nın tatlı limon bahçeleriyle dolu sıcak ikliminin kollarına bıraktı. Nietzsche, bana hep kendini yaşatmaya çalışmış, aklını yitirmemek için çok çaba göstermiş yalnız bir ruh olarak gözükür. Sürekli mekân değişikliği yapması da belki kendine uyguladığı bir tedavi biçimiydi.

Onu Sorrento'nun limon ağaçlarıyla dolu bahçelerinde hayal ediyorum. Bir anlığına mutlu oluyor. Düşüncelerini yürüyüşle serbest bırakmış. Aklına acayip bir fikir gelirse şöyle bir duruyor. Hatta etrafında onu izleyenler bir ağacın altında durduğunda onun yeni bir fikir ürettiğini bildiklerinden o ağaçlara "Düşünce Ağacı" adını veriyor. Ağaç üzerine ne çok şey konuşulabilir. Mesela ben ölünce bir zeytin ağacı olmak istiyorum. Hangi ağaçlardan geçip de insan oldum kim bilir? Sonunda tekrar ağaca dönüşme fikrine sığınıyorum. Belki sonra da deniz olurum, denizde balık, sonra yine ağaç ve belki insan yine. Sonra tekrar "Nehir yollarından döneceğiz" diye suya, toprağa karışmak. Döngüye sıcak bakıyorum. Her şey dönüyor, hayat ritmini dönerek, hızlanarak, yavaşlayarak buluyor.

Nietzsche, bahçede yürüyor. Acaba onun zihnine kimler fısıldıyor? Nietzsche ne olmak istiyor?

Otuz üç yaşındayken Basel'deki profesörlük görevinden izne çıkan genç filozof, kendisini İtalya'nın bu güzel köşesine atıp kendiyle kalacağı için bir an huzura kavuşmuştur diye hissediyorum. Çünkü doğaya kavuşup da huzura eremeyen bir insanın olacağı bana pek inandırıcı gelmez. Sabah gün doğumunu izleyen bir insanın ruhu o kadar yükselir ki dünyaya dönmek, hayatın koşturmasına girmek ne kadar yüzeysel gelir. Nietzsche, üzerinde mavi gökyüzü olmadan düşüncelerini toparlayamaz. Ben üzerimde mavi gökyüzü olunca düşünmem. Zaten ben filozof değilim. Çok şükür. Yine verilmiş sadakam varmış. Acaba Nietzsche'ye "Çok okuma be kızanım, deli edicen epten kendini" diyen olsaydı durumu farklı olur muydu? Trakya'dan filozof çıkmıyor oluşu bence bir incelenmeli. Toplum baskısının filozof yaratılışlı gençler üzerindeki etkileri... Bir de babaannemin annemi sigaraya başlatan meşhur mottosunu da buraya sıkıştırmak isterim:" Boş ver dünyaya, yak bir cigara".

-Sigara molası-

Kamu Spotu: Sigara Sağlığa Zararlıdır.

Babam, uzun süre sigara içenlerin sigarayı bırakırlarsa öleceğine dair bir teori geliştirdi. Elinde örnekler de mevcut. İlgilenen bilim insanları varsa bana ulaşabilirler.

-Mola bitti, Nietzsche'ye devam-

Sorrento'yu diyordum. Burası da işin aslına bakarsak Nietzsche'yi rahatlatmıyordu. Hayatı ile ilgili deney yapmak için ona davet çıkarıyordu. Çok düşünmenin böyle bir tarafı var. Rahat batar insana mesela. Bahçe güzel, yeme içme tatlı, ortam şenlikli... Yok ama adam doğuştan huzursuz ya, illa bulur bir şey. Nietzsche de tabii bir süre rahat kafayla geziyor ve doğuştan huzursuz olduğu için kafada kuruyor. Tüm eski sevdiği isimlere atarlandığı bir süreç başlıyor. Ne Wagner, Ne Schopenhauer hepsine... Bu bahçeler onu felsefe, edebiyat ve Alman dilinde radikal yenilikler konusunda düşünmeye sevk ediyor. Profesörlükten de istifa ediyor.

Ben de doğada olmak istiyorum ama düşünce üretmemek için. Çünkü ben doğada sadece onun bir parçası oluyorum. Huzurlu bir sessizlik içimi ele geçiriyor. Fakat size bu satırları kültür sanatın merkezi, İstanbul'un güzide semti Gaziosmanpaşa'daki orta halli bir kafeden yazıyorum. Cihangir'de bana yer kalmamış. Metrekareye düşen fularlı entel sayısı çok fazla. Eşit entel kişi dağılımı için nasıl çalıştığım umarım gözlerinizi yaşartıyordur. Çünkü Boğaz'a bakarak yazmak kolay iş eyyy Orhan Pamuk, sen gel de Ercan Burger'e bakarak yaz!

Peki, ben Nietzsche'nin limon ağaçlarının altında düşünce üretmesine neden bu kadar kafayı takıp da bir yazı yazıyorum. Şimdi burada, Gaziosmanpaşa'da bir kafede otururken masamdaki küçük plastik limon ağacına alındım. Karşı sandalyemdeki uyuyan kedi farkında değil ama ben bir insanım ve bilinçle lanetliyim. Yaşadığım ortamın topraktan uzaklığı, betonlarla sarmalanması, masama plastik çiçek konulması benim biraz canımı sıkıyor galiba. Sanırım yitirilen bir şeyin geri dönemeyecek olduğu bilgisi beynimde bir yerlere çarpıyor. Gökyüzünü göremeden gün geçirdiğimi fark ettiğim geceler oluyor bu sıkıntı, bu gece dolunay varmış diye internette görüp, evimin penceresinden kafamı uzattığımda karşı penceredeki atletti amcanın dolunaylaşmış göbeğinden başka bir şey göremeyince öfkeleniyorum. Binaları ellerimde yarıp göğü görmek istiyorum. Göğü göremediğim bir dünyada yaşadığımın farkında olmak benim canımı yakıyor. Limon bahçelerinde gezen, Akdeniz rüzgarını yüzünde hisseden filozofları da galiba biraz kıskanıyorum. Dünyanın sonuna yetişmiş olduğum hissine kapılıp "Dünyanın başı nasıldı ama yaaa?" diye büyük bir filmin tek seansını kaçırmanın hüznünü taşıyorum. Biraz kırgınım ama neye, kime bilmiyorum.

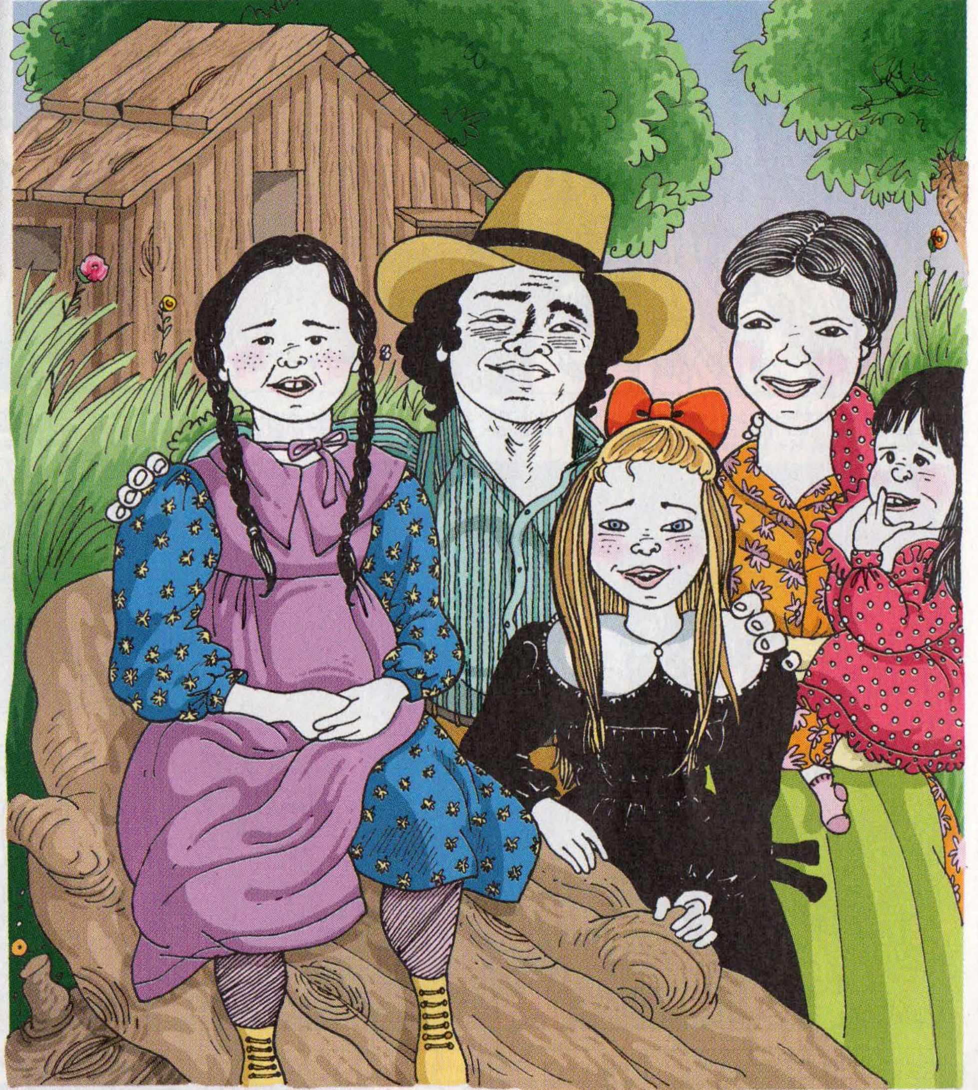
Moto kuryeler sigara molasına çıkmış. Kedi yatış pozisyonunu değiştirdi. Ercan Burger'in burgerleri nasıl acaba? Acaba bütün kuryeler aynı anda mı molaya çıkıyor? Nietzsche'nin kız kardeşi hiç evlenmemişti değil mi ya? Masadaki plastik limon ağacındaki bir limon şekerliğe eğilmiş. Acaba limonata olmak istiyor olabilir mi? Canım limonata çekti. Garson kız bir masaya dayanmış sigara içiyor. Sigarası bitsin bir limonata söyleyeceğim.

Elvida

Ramize Erer
Kız Hikâyeleri
ramizeerer@hotmail.com

BAYAN YANI MADRİD'TE

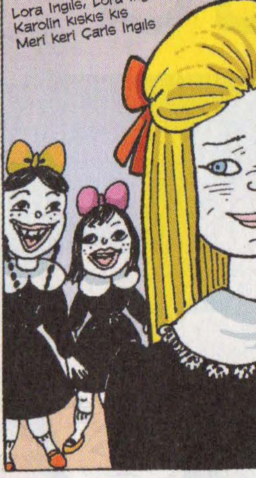

Elvida

Otogardaki büfede bir kaşarlı tost, bir goralı yemiş üstüne de, iki ayran içmiş sonra bir bayan yanı bilet alıp erkenden gelip yolcularını bekleyen Güneydoğu'ya gidecek olan otobüsüne binip oturmuştu Meri. Asıl adı Elvida'ydı.

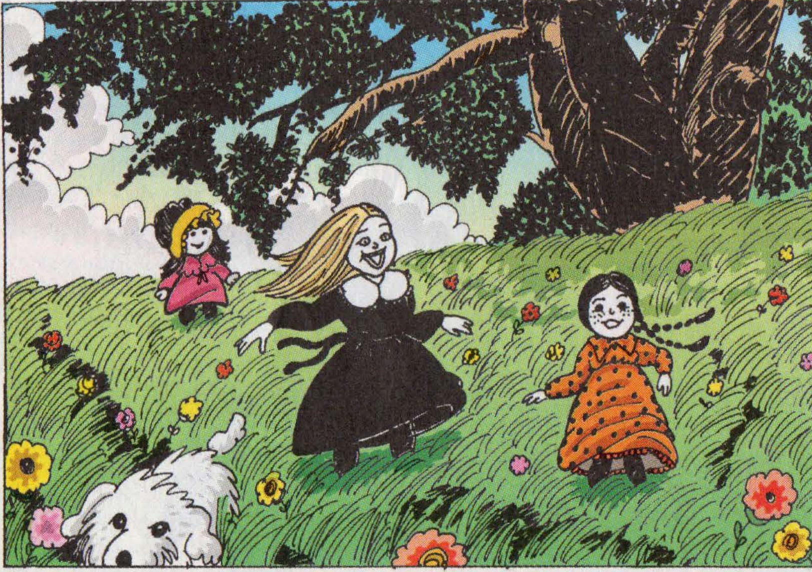

Arkadaşları ona, küçük ev dizisindeki Meri'ye benzediği nedeniyle bu adı takmışlardı.

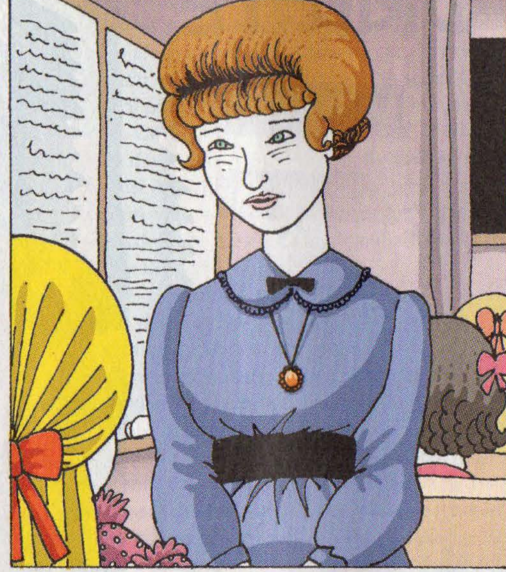

Dizideki bütün karakterleri ne çok severdi. Lara, Karolin, Çarls, Doktor Baker, Bayan Olesen, kızı Nancy, Miss Eva, bağırırken ağzından tükürükler saçan öğretmeni kaynana Sebahatten, daha fazla severdi zarif Miss Eva'yı. Öğretmenliği onunla sevmişti mesela.

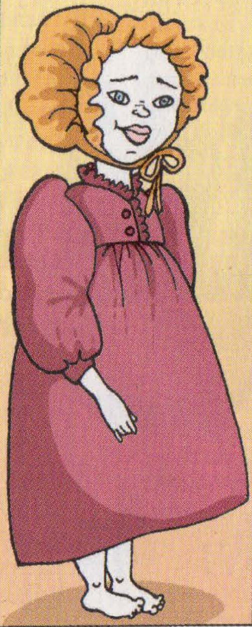
Okuldan çıkar çıkmaz Meri'nin jenerikte koştuğu gibi koşarak eve gelir çantasını fırlatıp attığı gibi soluğu televizyonun önünde alırdı. Hepsini çok özlemiş olurdu her yeni dizide. Kötü kalpli Neli'yi bile.

Annesinin tıpkısını bayramlık olarak diktiği Meri'nin kiliseye giderken giydiği mavi pazar elbisesini Elvida, gidecek kilise olmadığı için bakkala, çakkala giderken giydi.

Pazarda Lora, Meri gecelikleri adıyla satılan geceliklerden aldırdı, tatlı Merimsi rüyalar gördü.

Ama en çok bölüm sonlarındaki ışıkların teker teker söndüğü herkesin birbirine isimleriyle seslenerek iyi geceler dilediği kapanış sahnesini severdi.

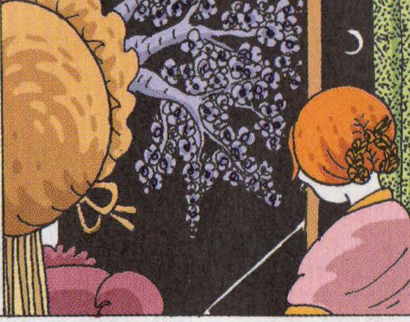

Sonra annesinin odasına geçtiğini hayal eder, onu Karolin'i öptüğü gibi öptüğünü düşünürdü.

Annesini unutulmuş bir eşya gibi camın önünde bulurdu, hep aynı yerde, kımıltısız.

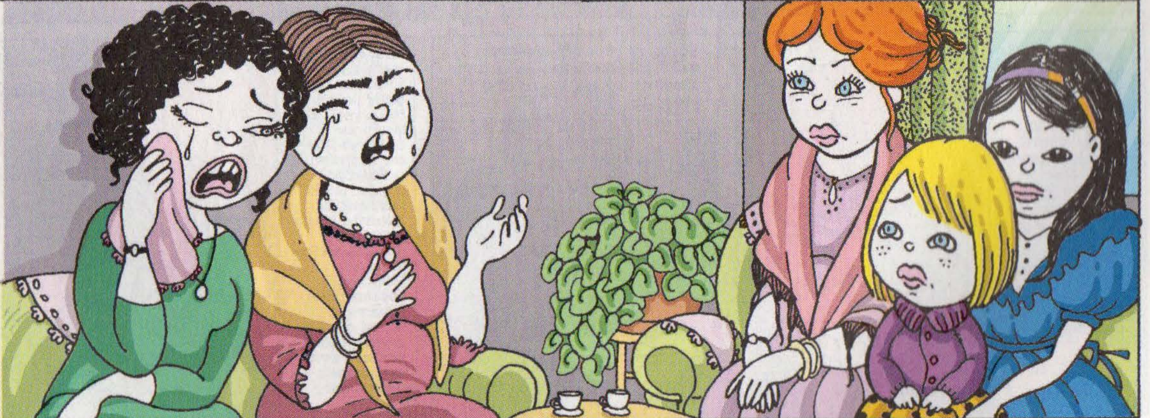

O karlı geceden sonra hep üşümüştü Elvida. En yakıcı güneşte donmuştu. Mor yün hırkasını bir daha hiç çıkartmadı.

Bunu aralık kapıdan içeriye soğuk hava gibi girip oturmuş olan halalarından öğrenmişlerdi. En önden tiyatro seyreder gibi seyretmişlerdi. Annesinden rol çalıp, ayılıp bayılmalarını.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Devamı Arka Sayfada →

Elvida

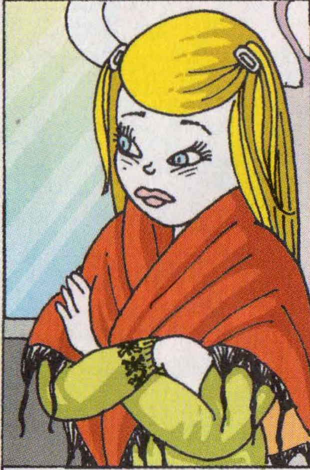
O sırada küçük halası kocasının göçmen misafir kampında kalan, pamuklu donlar giyen Adja'ya dadandığını, onun omuzlarını çıtır, çıtır boşnak böreklerini ısırır gibi iştahla ısırdığını bilmiyordu.

öğrendiğinde burnundan soluyarak, tehditler savurarak. Adja ile Arif eniştenin aşk çadırını basmış, onları karşısında yarı çıplak bulunca ilk defa gerçekten küt diye bayılmıştı.

Kalkmayan otobüs, zamanında kalkıp gitmeyen bir misafir gibi canını sıkmıştı.

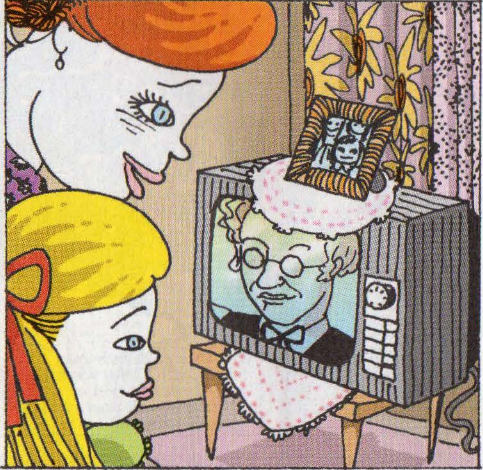
Çantasından çıkartıp, sevdiği birinin fotoğrafına bakar gibi uzun uzun baktığı mektubu tekrar okudu. "Sen de bizim kızımız sayılırsın" cümlesi ile saçları görünmez bir el tarafından okşandı.

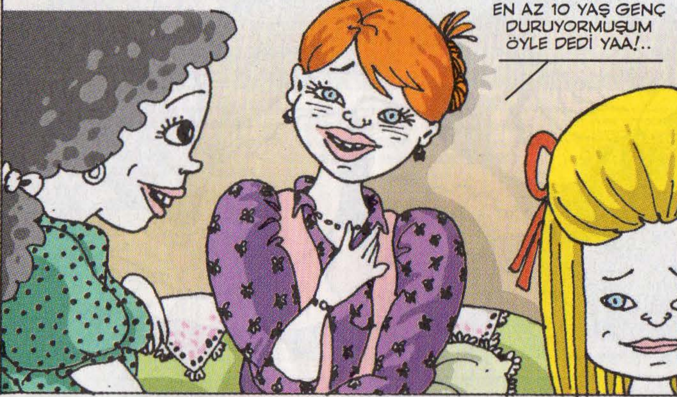
Karnındaki bebek tekmelerken, televizyona bakar gibi dışarıya baktı.

Annesi o doktordan hoşlanıyordu, bunu onunla birlikte küçük ev dizisini izlemeye başlamasından, dizideki doktor Baker'e doktor Murat'a bakar gibi bakmasından anlamıştı.

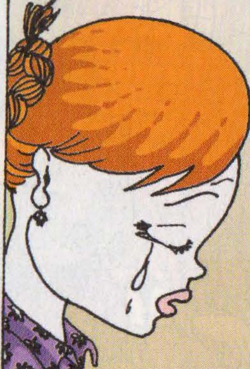
Doktorun da ona karşı ilgisiz olmadığını, sırdaşı olan Gülsen Abla'ya anlatmalarından biliyordu.

Göznuru akıtarak diktiği Fransız dantelli tuvaletin yarı parasını alamayınca müşterisinin evinden çıkmıştı. İşte o zaman girişteki zilin etiketindeki doktor ismini farketmişti...

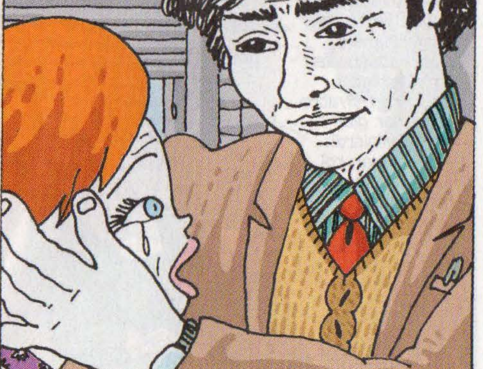
Aslında doktordan çok o anda onu anlayacak birine ihtiyacı olduğu için zili çalıp içeri girmişti. Doktor Murat'ın güven veren mesafeli doktor sesiyle sorduğu "Neden ağlıyorsunuz?" sorusu onu daha çok ağlatmıştı.

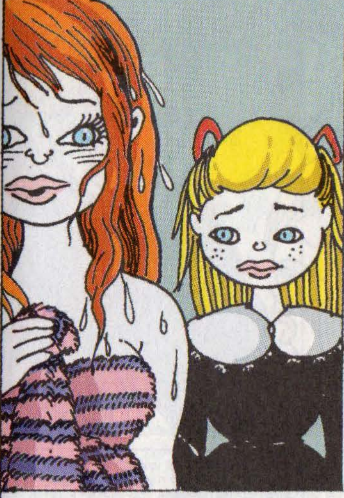

Sonra da birden "Nerelisiniz siz?" diye sormuştu. Bu soruyla annesinin ağlamasını, sözünü keser gibi kesmişti.

İltifat gibi gelen "Nerelisiniz?" sorusuyla, beyaz şeffaf teninin, buğulu yeşil gözlerinin, sarı saçlarının Doktor tarafından farkedildiğini düşünen annesi mutlu olmuştu. "Nedir bu Pomat gibi" demiş, gülmüştü doktor Murat. Muayenenin sonunda bütün ağrılarının sinirsel olduğunu söylemiş, yazdığı reçeteyi rahatlatıcı ilaçlarla doldurmuştu.

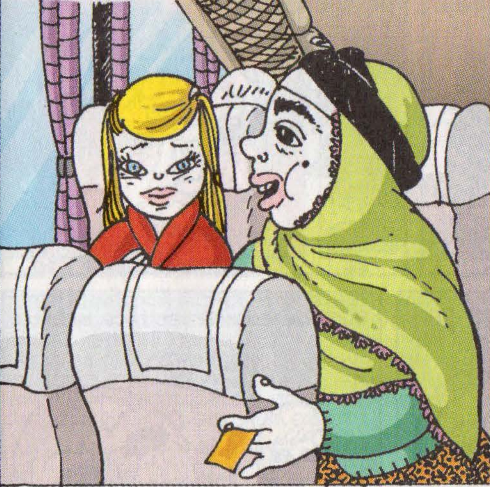

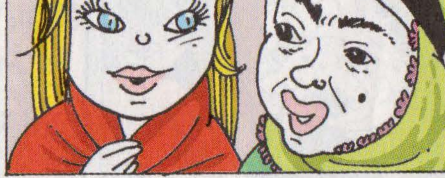

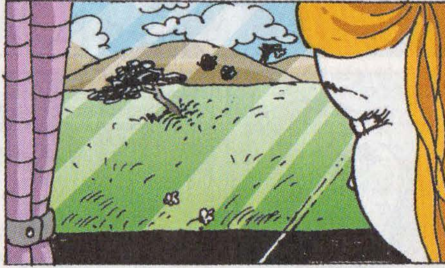

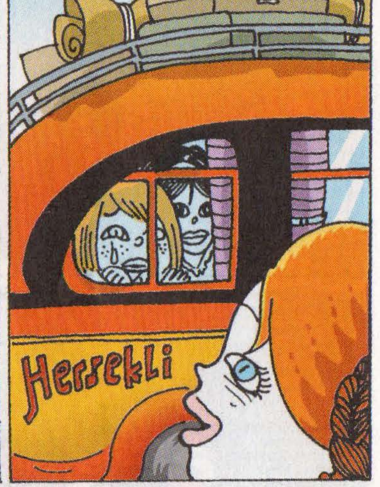

Annesinin onları emanet ettiği muavin onları gökyüzüne açılan toprak bir yolda indirirdi. Pürgülü nenesini onlara yaklaştıkça büyüyen kara birnoktaya benzetirdi Elvida.

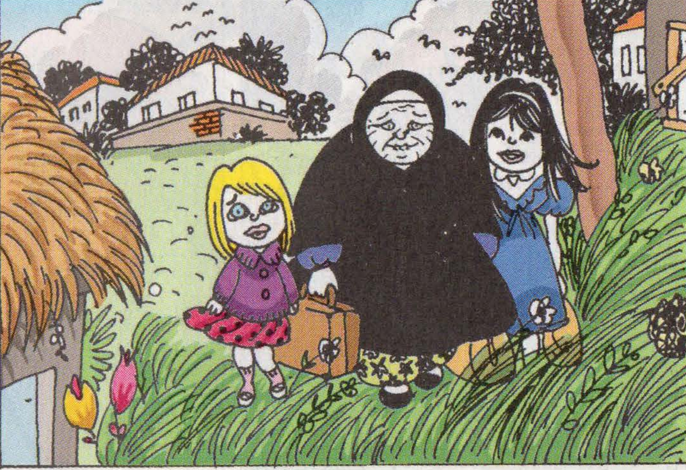

Mehmet Ali & Akşamsefası

Devamı Arka Sayfada →

Elvida

Nenesi onları alıp evine götürüren, Elvida'nın içini, bütün gece başını radyoya dayayıp kısa dalgadan, ince sesli kadınların söylediği hüzünlü şarkıları dinleyen amcası, erkek çocuk yapma umuduyla yedi kız çocuk sahibi olmuş, erkek çocuktan çoktan ümedini kesip sırf bebek kokusu bağımlısı olduğu için karısını sekizinciye hamile bırakan dayısını ama en çokta sümbül tetesini görme heyecanı kaplardı.

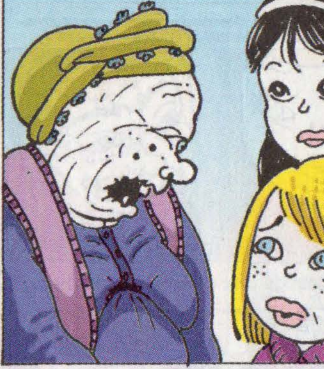
Nenesi onlara, Elvida'nın babasının gözlerini hatırlatan mavi çapkın bakışlı gözleriyle sevgiyle bakar, şakayla cevaplarından başka manalar içeren bilmeceler... Sorardı.

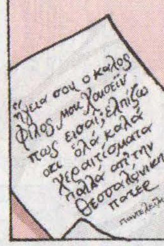

Elvida ve ablası akıllarından geçeni söylemezler, sıkıntıyla nenesinin bilmecesinin cevabını söylemesini beklerlerdi.

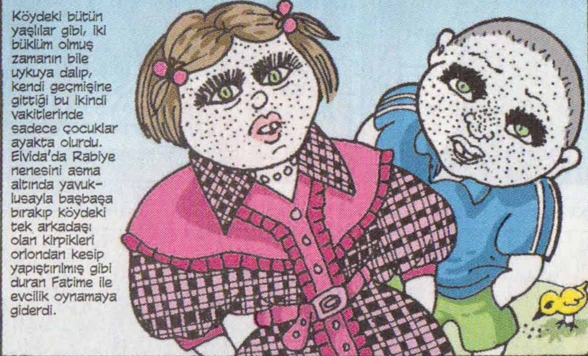
Bazen hüzünlenir, onları doğdukları toprakları terketmek zorunda bıraktıran politikacılara beddualar eder, komşularıyla ne kadar iyi geçindiklerini anlatırdı.

Güneşin bile esnediği, bu sıcak ikindi vakitlerinde nenesi kıvrılarak daldığı uykularında gördüğü rüyalarda, hala tadı damağında olan siyah üzümleri, elleriyle ona yediren ayrılmak zorunda kaldığı yavuklusuyla her zamanki buluşma yerlerine gölgeli asma altına giderdi.

Elvida bu muhacir köyünde hayalet gibi dolaşan hüznün,neşenin geçmiş zaman hali olduğunu, en çokta neşeli insanlarda bulunduğunu, yaklaştıkça uzaklaşan bulutlarla kaplı sonsuz gökyüzünün en güzel, rüzgarda hışırdayarak dalgalanan buğday tarlalarından göründüğünü keşfeder gibi kavradı...

ELVİDA'NIN ÇOCUKLUĞU NEŞEYLE, HÜZÜN ARASINDA GİDİP GELEN BİR SALINCAKTA GEÇMİŞTİ.

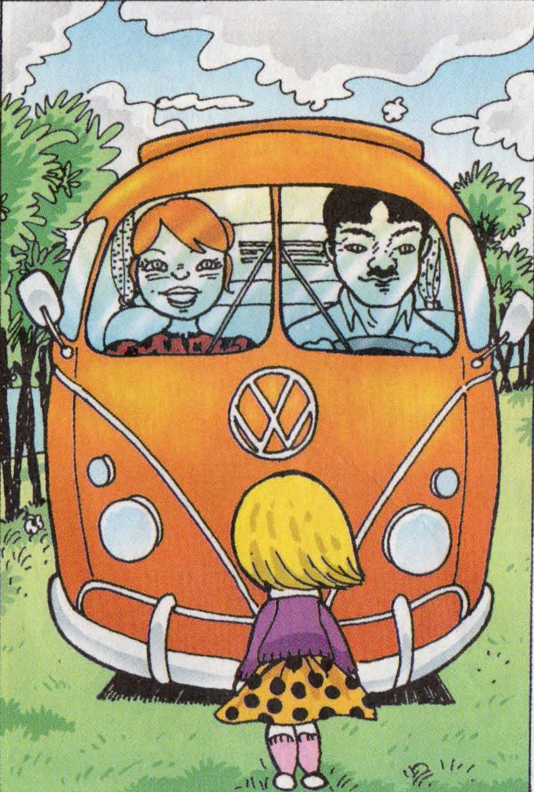
CANI SIKILDIĞINDA SALLANIR..

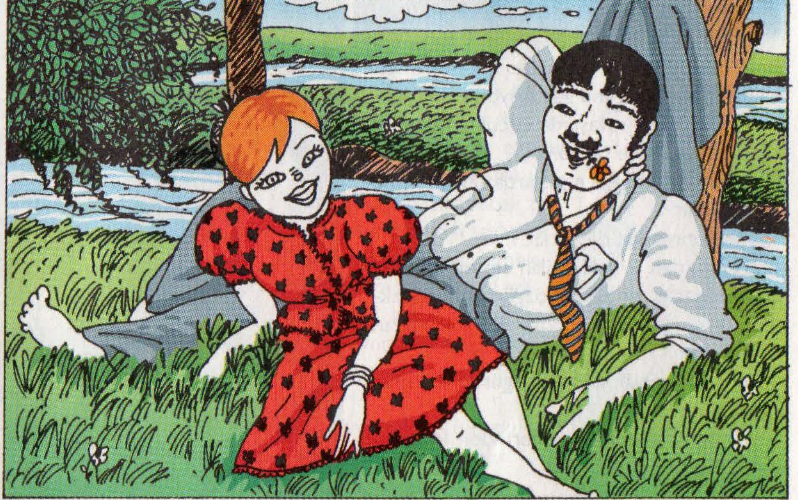
YA DA ŞEKERLİ EKMEĞİNİ YİYEREK, KÖYÜN TOZLU YOLLARINDA KAYBOLARAK DOLAŞIRDI.

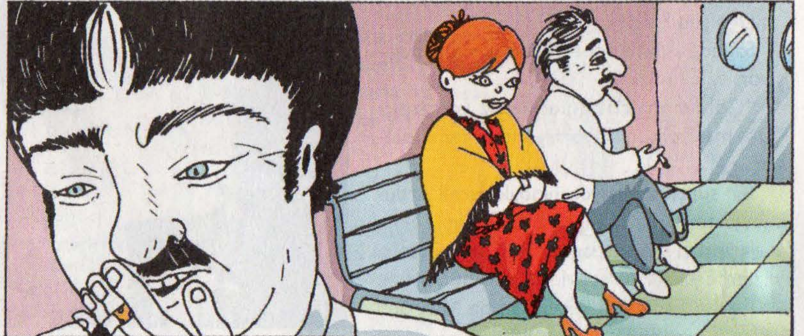
TETESİ ANNESİNİN İKİZİYDİ. YUMUŞAKLIKLARI, İNATÇILIKLARI, DOĞURGANLIKLARIYLA AYNIYDILAR, AMA HERKES TETESİNİ KISIR BİLİRDİ. KOCASININ KUSURUNU ÜSTLENMESİ, AZEM ENİŞTENİN KARISINA OLAN AŞKINI ÖLÜMSÜZLEŞTİRMİŞTİ. KARISINI EL ÜSTÜNDE TUTARDI. VOSVOS MİNÜBÜSLERİYLE ELVİDA'YI ALIP KÖYÜN DIŞINDAKİ EVLERİNE GÖTÜRÜRLERDİ.

TETESİ VE ENİŞTESİ ŞEYTAN DERESİNE GİDİP PİKNİK YAPMIŞLAR, BÜTÜN BİR GÜN ÇİÇEKLERE, BULUTLARA BAKARAK DOĞACAK OLAN ELVİDA'YA İSİM DÜŞÜNMÜŞLERDİ. ELVİDA, ENİŞTENİN ANNESİNİN İSMİYDİ.

ELVİDA'NIN DOĞUMUNDA BABASI EVDE UYURKEN, ENİŞTESİ DOĞUMHANENİN KAPISINDA SİGARA ÜSTÜNE SİGARA YAKMIŞ, BABA OLMANIN HEYECANIYLA YERİNDE DURAMAMIŞTI.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Devamı Gelecek Sayıda...

Ankara, 23 Ekim 2023

Ve Onlar Ruhlarını Çoktan Satanlar

Yaşar Seyman
yasarseyman@gmail.com

Bir Kızılderili atasözü, "Gözlerde yaş yoksa ruh gökkuşağına sahip olamaz" der.

İsrail-Gazze savaşını başlatanlar, destek verenler timsahın gözyaşı örneği demeçler veriyorlar.

Bu demeçleri dinledikçe insanın aklına, gözlerinde yaş yerine kin ve nefret olanların dünyayı yönettiği geliyor.

Ve onlar ruhlarını çoktan satanlar...

Aslında dünyanın her yerinde savaş, doğa felaketleri, kısacası yaşanan tüm olaylar önce çocukları vuruyor...

Bir ülkenin insan hakları sicil varakası bebek ölümleri yüzdesinden anlaşılıyor.

Bebek ölümlerinin çokluğu o ülkenin insan hakları yoksunluğunu gösteriyor...

Filistin-İsrail savaşında çocuklar dün de öldüler bugün de ölüyorlar.

Uyumaları gereken yaşlarda savaşın içine uyanıyorlar.

Yaralanıyorlar, ölüyorlar...

Ne zaman uykuları silah sesleri ile parçalanmayacak, ne zaman özgürce uyuyacaklar diye bir anne olarak durmadan soruyorum.

Ne zaman eğitimlerini özgürce sürdürecekler?

Ne zaman bomba seslerinden kurtulacaklar?

Ne zaman?

Filistin-İsrail savaşını bizim kuşak üçüncü kez izliyor.

Değişen bir şey yok...

Sadece İsrail'in operasyon isimleri değişiyor.

"Çöl Fırtınası"ndan acımasız ve çarpıcı "Dökme Kurşun" operasyonuna tanık oluyoruz.

Bir sürek avı heyecanındaki İsrail ordusunun toplama kamplarında acılar çeken atalarından kaynaklanan "kin"lerini daha yüzlerce yıl sürdüreceklerini düşünüyorum.

İşgalin kadın başbakanı Golda Meir'den bu yana...

Son yıllarda dünyada yapılan operasyonlara verilen isimler atılan adımın ipuçlarını da veriyor.

İsrail, Gazze'ye "kurşun dökme operasyonu" ile ölüm yağdırıyor...

Bir Filistinli yazarın öyküsünde okudum: Filistinli çocuk çaresizlik içinde durmadan kurşun askerler topluyor. Gün geliyor başı derde giriyor. Çocuk etrafına dizdiği kurşun askerler sayesinde sıkıntıdan kurtuluyor...

"Dökme Kurşun Operasyonu" sanki bu masum öyküden yola çıkarak önce Gazze'yi bombalıyor sonra da çevre ülkelerden kurşun askerler topluyor ve Filistin'i kuşatıyor...

Dünya bu kurşun dökme saldırısını savaş filmi gibi izliyor...

Birleşmiş Milletler haykırıyor: "Ölen 3 kişiden 1'i çocuk!"

Çocuklar evde, sokakta, okulda sürekli İsrail saldırıları ile karşılaşıyor. Ölüyor ve öldürülüyor.

Bomba sesleri çocukları öyle sarsıyor ki, yaşıyorsa annelerine korkuyla sarılıyorlar.

Çocukların zavallılığı, çaresizliği, çoğunun annesiz-babasız verdiği yaşam mücadelesi insanı derinden sarsıyor.

Ve inanılmaz incinmeler yaşıyorlar.

Bu çocuklar yarınlarda nasıl yaşarlar?...

Beş aylık bebeğin ayağını köpek parçalıyor.

Korku içinde izleyenler sadece üzgün olduklarını söylüyorlar. Oysa yapılması gereken bu çocukları korumak değil mi?

Ölen her çocuk, geleceğin bir mirasıdır. Öyle acı bir tablo ki karşımızdaki, patlamış mısırlarımızı alıp, canlı yayında çocuk ölümlerini izliyoruz televizyonlarda.

Bu bile başlı başına bir ironi değil mi?

FİLİSTİNLİ KADIN

Filistinli İnsan Hakları Savunucusu Fevziye Sudki Cabir'in 56 yıllık evini İsrailliler elinden alıp yerleşiyor. O ve ailesi çadırda yaşamaya başlıyor. Bir gün yorgun olduğu bir dinlenme ânında uykuya dalıyor; uyandığında altı İsrail askerinin silahları kendisine çevirdiğini görüyor. Ellerini dua etmek için kaldırıp "Allahım bana yardım et" dediği anda askerler bırakıp gidiyor. O olaydan sonra iki yıl psikolojik tedavi görüyor.

Onun öyküsünü televizyonda dinlemiştim:

"Komşumuz Yahudi yerleşimci üç gün boyunca kapısını açık bıraktı. Eşim bana 'Evin kapısını kapat!' dedi. Dokunmadım. Kameralar vardı.

Parmak izlerimi alacaklar. Çünkü bizlere hep tuzak kuruyorlar...

Filistinli bir gencin fotoğrafını duvara asıp çocuklara nişan aldırıyorlar. 'Sarı mermiyi alnına, kırmızı mermiyi beynine, yeşil mermiyi gözlerine atın!'

Evimi geri almak için hukuk mücadelesi vermeye başladım. Bu arada İbranice öğrendim."

Evimi aldıkları gün kendi kendime yemin ettim ki, Mescid-i Aksa'yı terk etmem ve çadırda yaşarım.

Eşim hastaneden geldi. Baktı çadırda yaşıyorum. Bu manzaraya dayanamayıp kalp krizinden öldü.

Filistin mücadelesinin canlı tanığı kadına gazeteci soruyor:

"El-Fetih, Hamas ayrımı nedir?"

O kararlı bir sesle yanıtlıyor:

"Filistin halkı için El-Fetih ve Hamas ayrımı hemen sona ermeli. Birlik oluşturmalılar."

"Duvar, Yerleşimciler, Gazze-Ramallah bölünmüş, işsizlik var. Bütün bunlar yan yana gelince Filistin'in işi zor değil mi?"

"Çocuklar, dedeler, babalar ayrı yerlerde yaşıyor. Arada duvarlar var. Üç dakikalık kavuşmamız, üç saati buluyor. Hapishaneler Filistinlilerle dolu, mahkûmlar dağlarda yıllardır acımasızca çalıştırılıyorlar."

"57 yaşındasınız ve mücadelenizi sürdürüyorsunuz! Kaç Filistinli bunu yapar?"

Hemen yanıtlıyor.

"Çok Filistinli bunu yapıyor ve yapar."

Onu dinlerken, İsrail'in ilk kadın başbakanı Golda Meir'in 1969'da söylediği sözü anımsıyorum:

"Sanki daha önceden bir Filistin halkı varmış gibi... Hiçbir zaman bir Filistin halkı olmadı."

Fevziye'nin mücadeleci yüzünde molalar verip; Filistinli kadınların tüm tuzakları direnişleriyle aşacaklarını görüyorum...

"Hiçbir ırkın tekelinde değildir güzellik,
Ne zekâ, ne de güç,
Herkese yer vardır,
Zafer randevusunda."

Yıl, 2023 Filistin – İsrail
Yine savaş, bu kez hastaneler bile bombalanıyor.
Dünyanın gözü önünde insanlık sınıfta kalıyor...

ACININ ÇİÇEĞİ

Gökçen Erdoğan

Biz, kaderin yorgun çocukları, hepimiz ve hiçbirimiz; doğduğumuz yeri seçmedik. Dünyanın dört bir yanına savrulmuş, sevgiye ve huzura muhtaç kardeşlerdik.

Coğrafyanın kader ve aynı oranda keder olduğu bir yerdeyiz. Ne yerde ne gökteyiz; kalbimizde korkudan telaşlar, böğrümüzde kasvetten taşlar; kendimize ağırız nicedir. Sevinçlerimiz, büyük elemlerle bölünüyor mütemadiyen; hiçbir sevincimiz tamamına ermiyor. Büyük oyunların, kindar adamların, bitmez planların ortasındayız.

Gazze'de soykırım var! Yıllar önce Srebrenitsa'da bir benzeri yaşanırken (acıların benzersizliği ve benzerliği ne garip...) gözünü kulağını kapatan ve şarkılar mırıldanarak her şeyin bitmesini bekleyen dünya, yine aynısını yapıyor. Yıllardır süregelen sistematik şiddet ve soykırımın en akıl dışı zamanı yaşanıyor. Gazze'de sivillerin sığındığı ve tedavi gördüğü, bahçesinde öksüz yetimlerin uyuduğu bir hastane bombalandı! Tarihin en utanç duyulası sayfalarına not düşüldü bu alçaklık. Adına savaş dediğiniz ve güçlünün güçsüzü aralıksız biçimde taciz ettiği, acımasızca katlettiği yılların sonunda bu da oldu, olmaz sanırdık. Söz konusu insan olunca, zalimliğin sonu yok. Etrafa saçılan çocuk ve bebek cesetleri, kopuk uzuvlar, acı ve çaresizlik içinde insanlar, bu cehennem yerinde can kurtarmaya çalışan meslektaşlarım, o solgun ama güçlü doktorlar, viran olmuş sokaklar, açlık,susuzluk, karanlık... İnsani yardım, insanı aşıp insana gelemiyor.

Ben bu yaşananlara, dini bir birlik duygusuyla bakmıyorum. Ben bu yaşananlara komşuluk hukukuyla bakmıyorum. Ben bu yaşananlara bir insan ve bir anne olarak bakıyorum. Ben yaşananlara, kalbimin derinlerinde insana olan inancımın kırık kanatlarıyla bakıyorum. Filistin halkının kaderinin zalim terör örgütlerine bırakılmasına da karşıyım; Filistin halkının topraklarının işgalcilere bırakılmasına da karşıyım. Filistinli çocukların oyun oynama, analarının koynunda uyuma, özgürce büyüme hakkını ellerinden alan herkese ve her şeye karşıyım! Filistin'i Filistin olmaktan men etmeye çalışan, bu cehennem ateşine odun taşıyan herkese karşıyım. Masumların kanına susamış herkese karşıyım, dini, dili, ırkı fark etmeksizin tüm masumların annesiyim ben, hep öyle kalacağım.

Savaş yeterince korkunç bir şey değilmiş gibi savaş suçları işlemek; kalplere hiç sönmeyecek acılar, öfkeler ekmek demektir. Geri dönülemez düşmanlıklar yaratmak, hep ileri götürülecek zalimliklere kapı aralamak, yeni savaş ve insanlık suçlarına alan açmak demektir. Bu, dünyanın neresinde kabul edilebilir! Bunu kabul eden ve buna sessiz kalanlarla aynı dünyayı paylaşırken huzurla uyumak ne ölçüde mümkün olabilir?

O çocukların ahından hiç mi korkmuyorsunuz siz! Korku dolu gözlerinde boğulmayı gerçekten mi istemediniz! Ölümüne zalimsiniz. Ben bunu ömrümce unutamam.

Savaşın keder dolu annelerine, melek olup giden çocuklarına ve acının çiçeği Gazze'ye dualarımla...

BAYAN YANI
2023-11-KASIM

Aylık yaygın süreli yerel yayındır.
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazışleri Müdürü Tuncay Akgün

Renklendirme Editörü Fikret Özdemir
Grafik Düzenleme Cebrail Okcu

Müessese Müdürü: Ali Yavuz
Abonelik: Aysun Öztürk
Adres: Duatepe Sok. No:16 Yeldeğirmeni/Kadıköy
Tel: (0212) 2929565-66-68

Fax: (0212) 251 57 54
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. (0212) 454 30 00
Dağıtım: Turkuaz Dağıtım Paz. A.Ş. (0212) 2929565

Mehmet Ali & Akşamsefası

DOPAMİN DETOKSUNU YANLIŞ ANLAYAN

Negatif ÇIKTIM!

Betül Yılmaz

FACEBOOK EPİNİ SİLEBİLİRİM MEZARLIK GİBİ ORTAM ZATEN!

VE BEN ZÜKENBERK'TEN YAŞLIYIM KESİN!

ZEBANİ GİBİ GİYİN DEDİN GİYDİK! KABAK OY DEDİN OYDUK, ŞİMDİ ŞEKER Mİ ÇİKOLAT MI DİYE SORUYOSUN!

ÇİKOLAT DEĞİL YA ŞAKA MI OOO?

ŞAKA TABİKİ EHEHHH!

BÖÖG!

SEVEY-RUM!

MAVİ TANGA PSY & ÇİPİTY

"SAY" DİYE OKUNUR

GBT3 GİBİ YAZILABİLİR

THİSİS PSY I'm from Lebanon! HİÇ YAŞAMAMIŞ GİBİ HER ŞEYE HEP ÇOK AÇIM!

BAKTIĞINDA DARBE, DİRENİŞ, KRİZ, AFETLER, İSTİLA, TALAN, HIRSIZLIK, GÖKTAŞI DÜŞMESİ, SAVAŞLAR GÖRMÜŞ KEDİYİM!

MEAGH

HAV

+10

DEĞİŞİM

MUTLULUĞU YETERİNCE POMPALADIYSAK ŞİMDİ ŞEY DİYELİM, MUTLU OLMAK ŞART MI HEP İYİ HİSSETME PEŞİNDE OLMAK NE İĞRENÇ!

YAYIYORUM EFENDİM!

MUTLU-LUK ŞART DEĞİL!

Paylaş

YAY!

BAKIM...

ONARIM...

BİR YIL SONRA

Bİ SİGARA VAR MI?

ERKEKDE ARADIĞIM TEK ŞEY SAHİPLENMEDİR!

Mehmet Ali & Akşamsefası

Yaşam Koçu

Feyhan Güver

ABLAM... AFET ABLAM! ÇOK ÖZLEDİM SENİ!

KIZ HAYIRDIR DAHA DÜN GÖRÜŞTÜK! RÜYANDA MI GÖRDÜN?

AMAAN İNSANLAR CİNS OLMUŞ ABLAM! SAĞLAM BİRİNİ BULDUN MU SIKI SIKI SARILICAN!

N'OLDU?.. KİMDEN ŞAMAR YEDİN?!

NURCAN'DAN... ACAİP GÜVENİODUM... NİYE BÖYLE OLDU BİLMEM!

GÜVENDİĞİN HERKES GÜVENİLİR OLACAK DİYE BİR ŞEY YOK!

E AKILLI DİYE GÜVENMİŞTİM ONA!.

HA HA... AKIL DA İPİN ÜSTÜNDEDİR... DENGEDE DURMASI ZOR... ONA DA GÜVENMİYCEN!